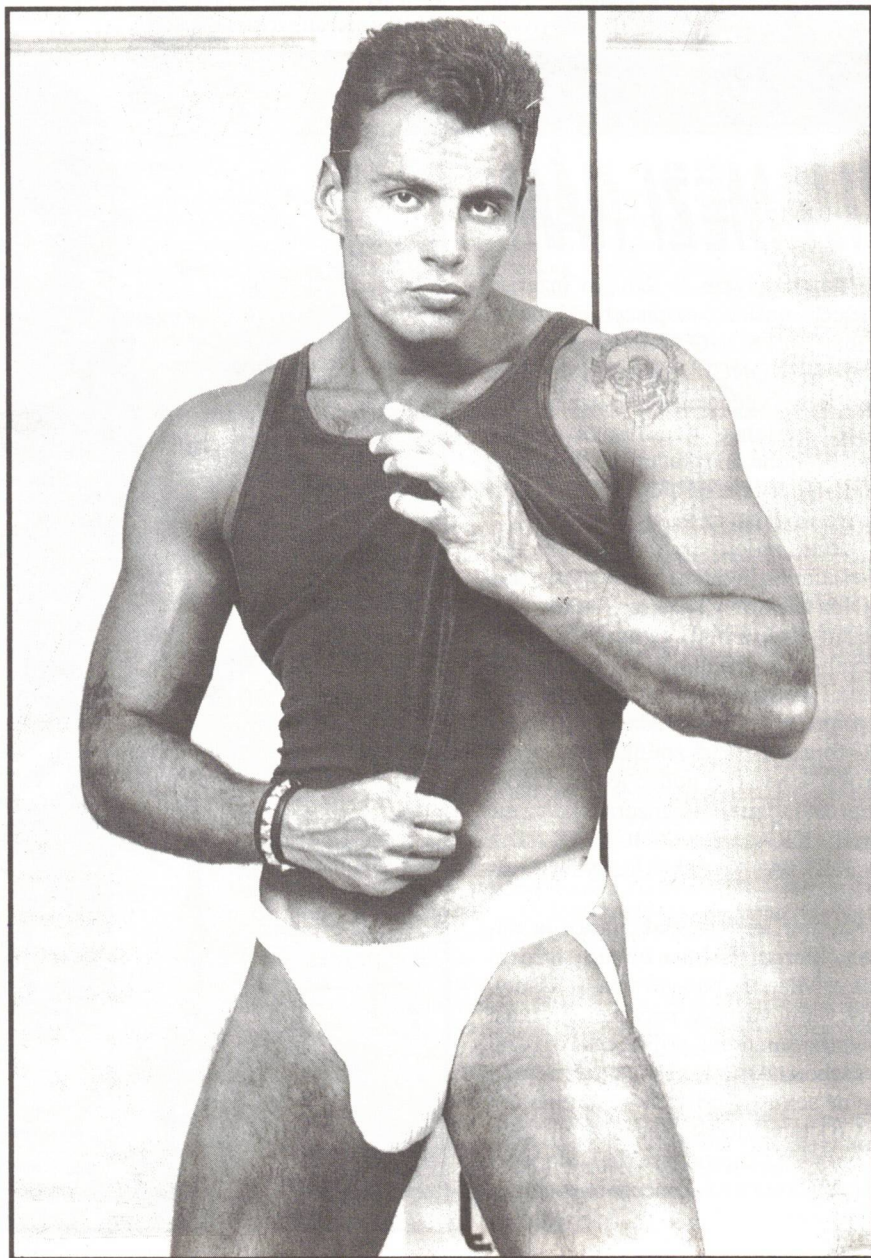

LAMBDA

1994 ROČNÍK 5 ČÍSLO **3/4**
Cena 18 Kč (v předplatném 15 Kč)

*Člověk je někdy
nešťasten proto,
že nezná přírodu.*

*Přátelství má být
věčné,
nenávist pomíjející.*

Růžový trojúhelník

Kdo viděl nedávno v televizi filmovou adaptaci bestselleru Williama Styrona "Sophiina volba", připomněl si opět hrůzy nacismu. O životě v koncentračních táborech se psalo a mluvilo velmi často, pouze tragédie homosexuální menšiny zůstala pod pokličkou. Z dat i archívních materiálů se dochovalo sice málo, ale i sami čtyřprocentní občané raději mlčeli. Tuto nespravedlnost se rozhodl napravit francouzský historik Jean Boisson v knize "Le triangle rose" (Paříž 1988). Především z této knihy čerpal fakta pro článek "Růžový trojúhelník" István Léko v Revolver revui č. 24.

Podíváme se na vývoj pohledu na homosexualitu v Německu. Byla zde trestána už od roku 1871 pěti lety vězením podle § 175. Asi ne dost důsledně, protože počet odsouzených (zejména kvůli násilí) nebyl veliký. Teprve Hitler nařídil zpřísňit zákony, takže trest byl zvýšen na 10 let nucených prací nebo doživotní vězení. Postoj národních socialistů byl jasný. V prohlášení 14.5.1928 se říká: "Nepatříte mezi nás, protože kdo žije v homosexuálním milostném vztahu...je našim nepřitelem." Paradoxní je, že národní socialisté si sami vytvořili

kult muže, který tvoří podhoubí rozkvětu homosexuality. Viz názor národních socialistů: "I ten nejmizernější muž je mnohem vyššího řádu než ta nejhodnotnější žena." Také Hitler, Goebbels, Himmler a Göring stále opakovali, že národní socialismus je především hnutí mužů. Autor textu si kladl otázku, proč tedy nacisté vyhlásili homosexuálům válku. Odpověď lze najít v Hitlerově Mein Kampf.

Jeho ideologie hlásala, že člověk, u kterého se zjistí určitá "nepřirozená společenská nemoc", musí být sterilizován nebo zničen. Tím se nacistům naskytl možnost zbavit se každého, kdo by mohl způsobit nedokonalost rasy. Na to doplatil i jeden z vůdců SA Ernst Röhm.

Vzhledem k malému přírůstku obyvatel se do hlavního programu dostalo i neustálé zvyšování porodnosti. Bylo zakázáno uměle přerušované těhotenství i antikoncepční prostředky. Tehdy Himmler prohlásil: "Dva miliony homosexuálů znamenají dva miliony žen bez mužů." Oblast sexuality přestala být soukromou záležitostí. Gayové museli zemřít, protože se nepodíleli na rozmnožování. Potvrzuje to fakt, že lesbičky nechali nacisté na pokoji.

V roce 1937 se začalo s tzv. převýchovou, byly zřízeny léčebny, ale výsledky se nedostavily. Začala i čistka v německé armádě a v řadách SS. Nakonec byl otevřen tábor v Dachau. Homosexuálové, zviditelnění růžovým trojúhelníkem, byli vystaveni většímu týrání než ostatní, a to dokonce i ze strany vězňů. Byli zařazeni do nejnižší kategorie, dokonce měli i speciální předpisy.

Po dalších neúspěších v roce 1943 sáhl Hitler ke kastraci. Novou metodu vypracoval dr. Viktor Brack, apoštol masové euthanasie. Mnoho postižených kastraci nepřežilo, jelikož lékaři používali přítom rentgenové záření. Dvě třetiny operovaných odešlo do plynových komor. Mimoto se prováděly hormonální experimenty. Himmler řekl velitelům táborů jednoznačně: "Už nechci vidět růžové trojúhelníky." J. Bisson odhadoval počet deportovaných homosexuálů na 1,5 milionu, z toho v táborech zahynul přibližně 1 milion mužů.

Po válce se také stávalo, že při vzpomínkových slavnostech holocaustu nesměli homosexuálové vystoupit. Nejotřesnější skandál vypukl roku 1985 v Besanconu. Pořadatelé nechtěli povolit věnce organizace homosexuálů, ty byly z pomníku deportovaných odstraněny a pošlapány a mezi všemi účastníky došlo k rvačce. (zpracoval J. Jaronek)

fejeton

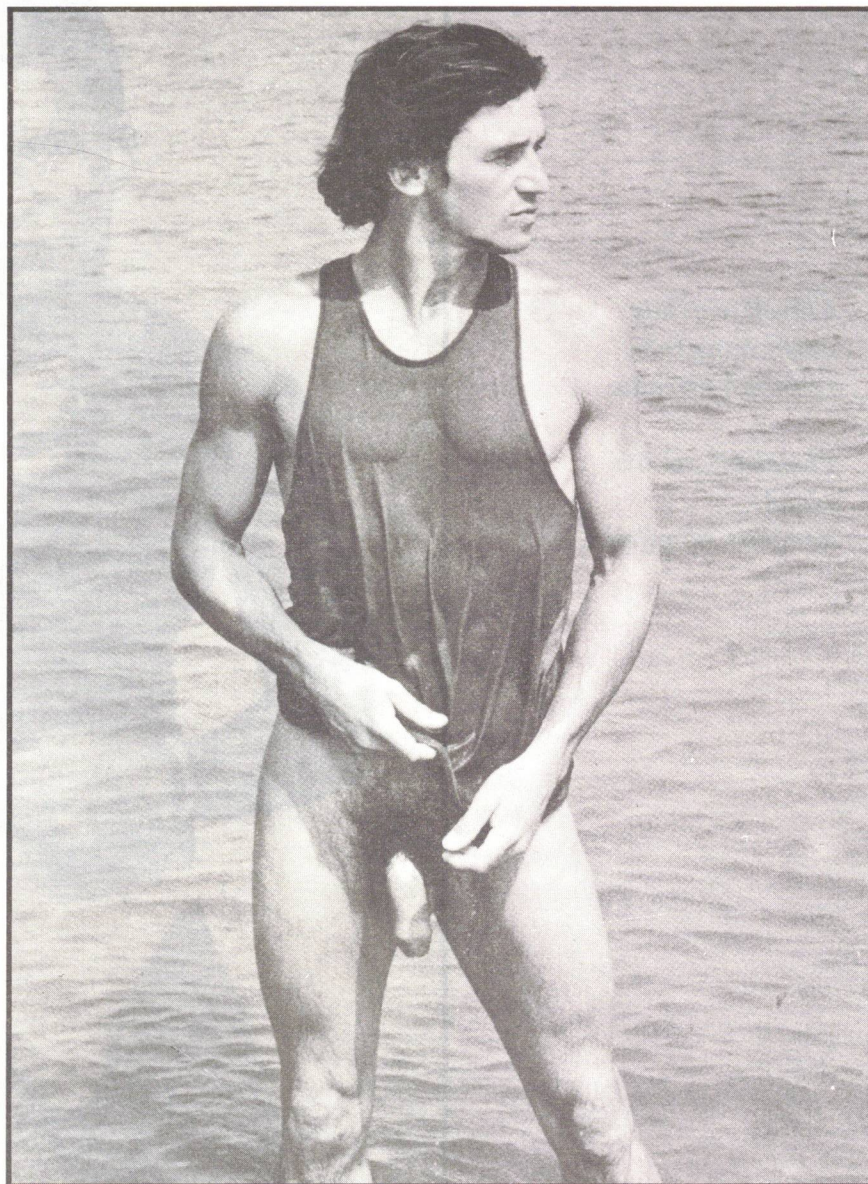
ŽIJÍ MEZI NÁMI

Rád přiznávám, že čtu gay inzeráty ve všech našich časopisech - Labdou počínaje přes SOHO, PRINCE, EROTIC až po ANNONCI. A dnes si dovolím tvrdit, že ty "věčné hledače seznámení" mohu také lehce identifikovat. Město napoví mnohé, ale především notoricky se opakující text se sliby všech superlativů a věrností až za hrob.

A fotografický inzerát odhalí úplně všechno. Inzerent z Bravantice, nebo Olda z Moravy snad mají odpovědní inzertní soukromou agenturu. Obdivuji vytrvalost těch pánů, ale zároveň i malou fantazii ve stylizaci inzerátů. Vždyť se tak připravují o mimořádně nevtipný text. O fotu jsem se již zmínil. Za poslední tři roky se vyskytl pouze jediný krátký a naprosto výmluvný inzerát, který mě zaujal: KRÁL JINDŘICH HLEDÁ BECKETTA..., je třeba více vysvětlování?!?!?

Korunu všemu však nasazuje nabídka, kterou doslova ocitují: Střední Čechy: Mladíci, pánové pozor! 27letý, štíhlý, velmi vášnivý, perverzní bisexuál pasivního zaměření, přijme rád, pozvání do vašeho soukromí a poskytne vám chvilky plné sexu za přijatelnou odměnu.

Co k tomu dodat? Snad jenom tolik, že s pozváním onoho bisexuála doporučuji i pozvání a zaplacení osobní ochranky. (ZdZ)

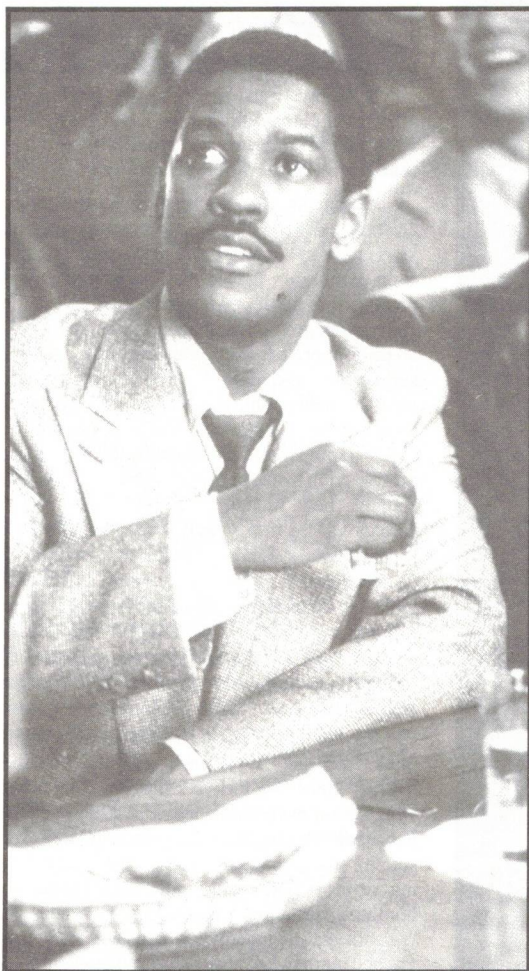
Film, o kterém se mluví...

Philadelphia

U jednoho rutinního případu se náhodou setkají dva právníci. Andrew Beckett (Tom Hanks) pracuje pro renomovanou právníckou firmu a stoupá v kariéře úspěšného mladého muže. Černoš Joe Miller (Denzel Washington) zastupuje klienty v občanských sporech. Jenže zatímco v soukromí Joe prožívá radost z narození prvního dítěte, Andy se ocitá v nebezpečné fázi své choroby. Běloch jednoho dne navštíví svého černošského kolegu a sdělí mu, že je gay, a že umírá na AIDS. Shání advokáta pro pracovníprávní spor s firmou, která se ho zbavila s odůvodněním, že se dopustil závažné chyby při zastupování důležitého klienta. Konzervativní Joe klienta odmítne: vyhlídky na úspěch jsou nepatrné, on nemá rád gaye a panicky se bojí nemoci. Postupně však svůj názor mění a nakonec se odhodlá nejistou casu přijmout a podstoupit boj... V silném tématu snímku Philadelphia dominuje motiv smrtelné choroby, podobně jako v nedávno uvedených Nocích šelem Cyrila Collarda. Hluboký dojem z francouzského filmu byl umocněn autentickým osobním prožitkem protagonisty a režiséra v jedné osobě a smutným faktem, že Collard zemřel na AIDS těsně před udílením Césarů, při nichž bylo jeho dílo oceněno čtyřmi soškami. Americký režisér Jonathan Demme nemá s AIDS osobní zkušenosti, ale to samozřejmě není pro vyznění uměleckého díla vůbec rozhodující. Po obrovském úspěchu Mlčení jehňátek opět neomylně sáhnul po látce, která je aktuální a působivá. Není to sice psychotriller, nýbrž "jen" psychologické drama, ale i tak diváka strhne. V příběhu se totiž odráží atmosféra doby, v níž se sváří intuitivní nenávisť, pohrdání a předsudky s výzvou k toleranci,

Tom Hanks - režisér a hlavní hrdina

D. Washington - obhájce

k pochopení toho druhého. V Čechách je AIDS navzdory varování odborníků zcela na okraji zájmu, společnost vytěšňuje zmlínky o této civilizační chorobě, jakoby se jí netýkala, jakoby nás a naši zemi měla obejít. Ve Spojených státech je však situace úplně jiná. Nemoc si tu vybírá svůj desátek a lidé tu na ni umírají! Vzhledem k tomu, že některé skutečnosti nemůže změnit ani hollywoodský happyend, je nabíledni, jak osud nešťastného Andyho Becketta skončí. Nepřichází v úvahu žádný deus ex machina ani eventuelní záměna laboratorních vzorků. Mladý právník musí podstoupit peklo, a dělá to s jasným vědomím a s prostou statečností. Při soudním procesu jej advokátka, zastupující jeho bývalou firmu, obviní, že případ vyvolal jen proto, aby se společnosti pomstil za vlastní zničený život. To však vůbec není pravda. Andy jako právník vyznává spravedlnost a je přesvědčen, že justice musí nastoupit všude tam, kde se děje křivda, kde se porušují platné zákony. Odmítá proto přijmout zástupný motiv své výpovědi, který je mimochodem dosti neprůkazný. Trvá na tom, že skutečným důvodem byla jeho nemoc, a má pravdu. Pro úzké vedení firmy a především pro jednoho z jejích společníků, uznávaného odborníka Charlese Wheelera (Jason Robards), chovajícího původně k Andrewovi otcovskou náklonost, bylo hlubokou urážkou, že zaměstnávali gaye, který se ještě navíc nakazil a svou nemoc neoznámil. Mladík tak podle jejich mínění těžce poškodil uznávané ideály: firma a její zaměstnanci prostě musejí vyznávat tradiční hodnoty. Beckettův právní zástupce Joe Miller se na počátku od těchto mužů ve svých názorech příliš neliší. Jeho naivní představy o gayích a o AIDS však postupně berou za své, když se sbližuje se svým mandantem, a když díky němu objevuje jiný svět. Při soudním řízení ostatně řekne soudci do očí, že v procesu se nejedná ani tak o AIDS jako o homosexualitu a o předsudky vůči ní. A právě o tom je i celý film. Snaží se zbořit xenofobie, snaží se ukázat, že lidé s odlišnou sexuální orientací mají právo na život ve společnosti, a že AIDS není metlou boží, nýbrž lidskou tragédií. Jonathan Demme a jeho spolupracovníci natočili výjimečný film pro Ameriku. Sledují své hrdiny zhruba v rozmezí deseti měsíců. U Andrewa zachycují jednotlivá stádia choroby až k trpkému konci, u Joea zase jeho postupný přerod k pochopení společnosti odmítané menšiny. Andyho přátelé a jeho rodina k nemocnému přistupují s nesmírnou citlivostí a jsou mu skutečnou oporou. Joe má zase výborné zázemí u chápající manželky.

Důležitou úlohu má ve filmu hudba. Zazní tu písně Bruce Springsteena, úryvky z děl W.A. Mozarta v podání zpěvačky Barbary Hendricksonové. Dominantní roli však mají árie z oper v interpretaci fenomenální Marie Callasové. Jedna z těchto árií je středem klíčové scény, v níž se Andrew vyznává před zaskočeným a dojatým Joem z lásky k opeře a k životu.

Kvalita díla se opírá o herecký výkon Toma Hankse. Po Velkém vítězství a Samotáři v Seattlu dostal konečně sympatický herec v roli cynické advokátky a J. Woodwardové v roli hrdinovy matky. Konkrétní případ nešťastného lidského osudu se dostal do obecné polohy, zdůrazňující nutnost tolerance a přehodnocení vžitých stereotypů. Jestliže Amerika vyznává ideál tradiční morálky, vyznává tak ideál nezadatelné svobody jedince. Proto také název Philadelphia: v tomto "městě bratrské lásky" byla totiž v roce 1776 vyhlášena Deklarace americké nezávislosti, jenž je dodnes jedním ze základních dokumentů o lidských právech.

Odcházel jsem z filmu se slzami v očích a nebyl jsem v tuto chvíli v publiku sám. Scény ukazující kvalitu partnerského vztahu mezi Andrewem a Miguelem jsem sledoval s mrazením v zádech a přál jsem si, aby ti, kteří jsou nebo chtějí být dosud v životě sami, aby sami nebyli a ti, kteří sami nejsou, aby toho druhého neztratili a vůbec ne už ve chvílích, která může potkat každého z nás.

(zpracoval p)

Víkendové pokušení

Rarach mně našeptal, abych se o víkend rozehrál četbou knihy nabité sexem. V "Pokušení Petra S." (vydal Čs. spisovatel) vypráví Lawrence Sanders o nezaměstnaném herci, kterému rozmarňý osud přičkl zajímavou roli. Nastrčil mu do cesty bohatou starší ženu, která zaplatila za "solidní tvrdé číslo". Petr Scuro si uvědomil, že se otevřel prostor poskytovat erotické služby na profesionální úrovni. Přemluvil pár kamarádů a svou činnost rozjeli ve velkém. Kromě peněz přitahovala Petra tato hra jako divadlo, jelikož uspokojovala jeho smysl pro dramatické situace. Jenže brzy začal brát Petr život jako jedno velké představení a ztratil schopnosti

rozlišovat mezi iluzí a skutečností. Bohužel v tomto světě se platí někdy i za malé chyby životem. Scuro a jeho společníci se zaplétají do různých sítí a ...

Sanders patří mezi autory kvalitní zábavné četby, ne nadarmo získal přezdívku "americký pan Bestseller". Věnuje se především detektivní tvorbě, určitě znáte jeho výborné knihy "První smrtelný hřích", "Druhý..." a "Třetí..." s netypickou postavou detektiva filozofa, jenž má vytříbený smysl pro krásu.

Protože mě "Pokušení Petra S." navnadilo, sáhl jsem ještě po románu s poněkud podobnou tematikou - "Hřebeč". Veleúspěšná spisovatelka a filmová herečka J. Collinsová

píše o přitažlivém Tonym, který se přes postel bohaté nymfomanky dostává do světa hvězd a boháčů.

Faktem je, že Collinsová ví, o čem píše. Díky své vizáži poznala nepochybně spoustu sexy idolů. Ale jinak, sorry, milá Jackie! Tvrzení Detroit News, že Vaše dílo je vybroušeno jako třpytivé diamanty, považují zasilně nadnesené!

Collinsově jde pouze o sexuální atletiku, kdežto Sanders i v choullostivých věcech píše decentně. Navíc zachytil vzestup apád člověka toužícího uskutečnit typický americký sen - být úspěšný a bohatý. Jen proto přistoupil P. Scuro na pravidla hry, která se mu vymkla z rukou.

Odyseu nadějného Petra sledujeme bez dechu až k onomu nahořklému konci. Kniha oslnivé Jackie je bonbón ve zlatém obalu. Rychle ztrácí chuť a raději byste ho vyplivli.

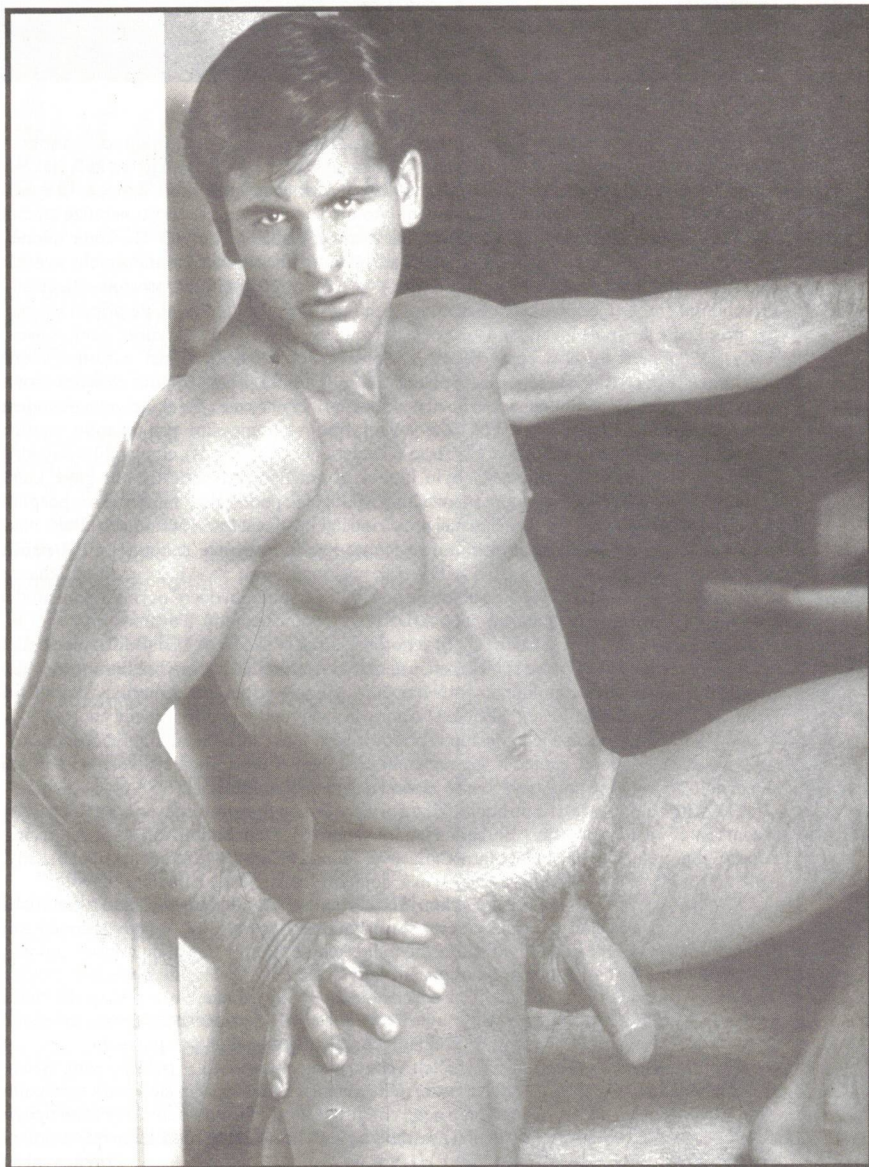
J. Jaronek

přečetli jsme...

■ Zpráva z tisku: Evropský parlament adresoval členským zemím EÚ výzvu, aby ve svém zákonodárství umožnily uzavírat manželství mezi homosexuály...

Z hlediska zákona prostřednictvím manželství poskytuje stát ochranu dvojici občanů, kteří chtějí spolu žít v trvalém svazku. Tito občané se mohou v řadě případů navzájem zastupovat, sdílet společný majetek, mají vůči sobě vyživovací povinnost, dědí po sobě, mají právo na podporu při ošetřování partnera... Až dosud se předpokládalo, že zmínění dva občané jsou různého pohlaví. Nyní však poslanci Evropského parlamentu došli k názoru, že chtějí-li spolu trvale žít dvě osoby téhož pohlaví, měl by jejich svazek požívat stejné ochrany jako spojení mezi mužem a ženou. Jako první zareagoval na tuto výzvu Vatikán. Pro věřící je manželství svazkem posvátným, uzavíraným pod patronací samotného Hospodina, a katolická církev se odněpaměti považuje za strážce této svátosti v Jeho zastoupení. Nyní ústy svého papeže Jana Pavla II. vyzvala parlamenty evropských zemí, aby výrok EP nerespektovaly.

Papežovo poselství si těžko lze vyložit jinak, než jako vyjádření trvajících "soucitné averze" katolické církve k gayům jako takovým. Pokud by tomuto tak nebylo, museli bychom je chápat jako pokrytectví, připouštějící jejich soužití "na hromádce", ne však oficiálně. Nemá smysl pouštět se do dokazování toho, že homosexualita není ani charakterová vada, ani "nepřirozená". Moderní civilizované společnosti, obeznámené s vědeckými poznatky o této skutečnosti, onu diskuzi už uzavřelo - a pokud

jde o záležitosti věrouky a jejích dogmat, ty jsou konec konců vnitřní věcí církve. Občanská společnost manželství v pojetí církve a v pojetí zákona akceptuje, sotva však může neprotestovat, činí-li si náboženská organizace nárok na to, aby se i nevěřící podřídili jejím kritériím a pravidlům. Manželství ve významu, ve kterém o něm rozhodují zákonodárci, je institutem ryze občanským. Přetrvávající rozpaky katolické církve ve vztahu k nezanedbatelnému množství "dítěk božích" jsou znepokojivé - ještě znepokojivější je však její anachronické usilování o povýšení vlastního pohledu na svět na univerzálně platný zákon. Kdybychom na to přistoupili, vrátili bychom se do středověku. (*Mladý svět* č. 10/94)

■ JSME NORMÁLNÍ LIDSKÉ BYTOSTI - s tímto titulkem otiskla Ml. fronta - DNES dne 15.1.94 rozhovor s filmovým režisérem gayem Markem Huestisem, který vzbudil pozornost už svým filmem *Zamilování mužů* (1989).

Huestis se narodil v roce 1955, po studiích se od roku 1977 věnuje homosexuálnímu a lesbickému filmu. Je jedním ze zakladatelů Mezinárodního filmového festivalu gay a lesbických filmů v San Francisku.

Jeho zatím poslední snímek "Sex je..." vzbudil značnou pozornost na filmových festivalech. Ve filmu autentické postavy mluví v anketních vstupech o lásce, masturbaci, transvestitismu, radosti z gay milování. Je zachyceno navlékání kondomu, způsoby milostné předehry sex ve dvojici i skupině. Zahnutí jsou mladí, staří, černí, bílí. Film stál 50 000 dolarů, tři roky trvalo, než se na něj podařilo sehnat peníze. Nejvíce pomohla Národní nadace pro film a sbírka gayů samotných.

Na otázku, zda se v posledních dvaceti letech změnila definice toho, co se považuje za normální, odpověděl Huestis: "Dokonce několikrát. V padesátých letech nebylo normální se ukazovat na veřejnosti - homosexuálové se museli skrývat, velmi často na nedůstojných místech.... To už není, bojovali jsme proti tomu. Normální je ukazovat se na veřejnosti a mít své vlastní talk show v televizi... Přístup ke gayům není dosud normální po celé východní Evropě. Chce to čas. Získali jste politické svobody a časem přijdou i další."

Ve filmu "Sex je..." je vidět, že gayové manifestují svou kolektivitu a soudržnost... "Ano, je to proto, že mohou konečně ukázat, kdo jsou. Jsme lidé jako všichni ostatní. Normální lidské bytosti, které mají stejné starosti a stejně se milují."

Nemáte strach, že "normální" si myslí, že jste "nenormální"?

"Nedovedu si představit, jak vypadá "normální" život, a mohu vám říci, že jako gay mám v životě spoustu radostí. Životní zkušenost homo a heterosexuála je velmi odlišná, ale oba může svět náš vešdejší fascinovat. Myslím, že i společnost i my jsme perverzní, ale v našem případě není perverzita něčím špatným."

Máte i rozdílné hodnoty, které vyznáváte?

"Máme úplně jiný svět hodnot než heterosexuálové. Rodinné hodnoty nejsou vyloučeny, ale vypadají jinak - máme i jiné představy o tom, co je rodina. Mou rodinu například tvoří přátelé, než pokrevní příbuzní. Na druhé straně jsou gayové, kteří mají děti. Za špatné"

pokládám to, že je vyčítáno těm, kdo děti nemají, že jsou proto méněcenní."

Jaká je vaše osobní hierarchie hodnot?

"Na prvním místě práce, pak moje gay rodina, na třetím místě film."

Může heterosexuální režisér natočit dobrý film o gayích?

"Těžko. Nejlepší film o homosexualitě udělali zase jen homosexuálové: Tony Richardson v *Chuti medu*, John Schlesinger v *Půlnočním kovbojovi* nebo v *Sunday, Bloody Sunday*. Heterosexuálové mají vždy určité stereotypy a těžko je překonávají."

■ Michael Jackson (35) dosáhl nakonec ukončení sporu se čtrnáctiletým chlapcem, který ho obvinil, že ho sexuálně zneužíval. Stal se však hlavní postavou nepochybně nejdražší právní pře v dějinách. Dle listu *Today* stála aféra Jacksona 145 milionů dolarů. Odstupné chlapci činilo 15 milionů dolarů, zpěvákův právní zástupce dostal honorář 1,25 milionu dolarů, 250 000 dolarů byly účtovány výdaje (diety, plat sekretářek, poštovné, fax, telefon). Protože to byl Jackson, kdo žádal o smír, hradí zpěvák výlohy i svým protivníkům,

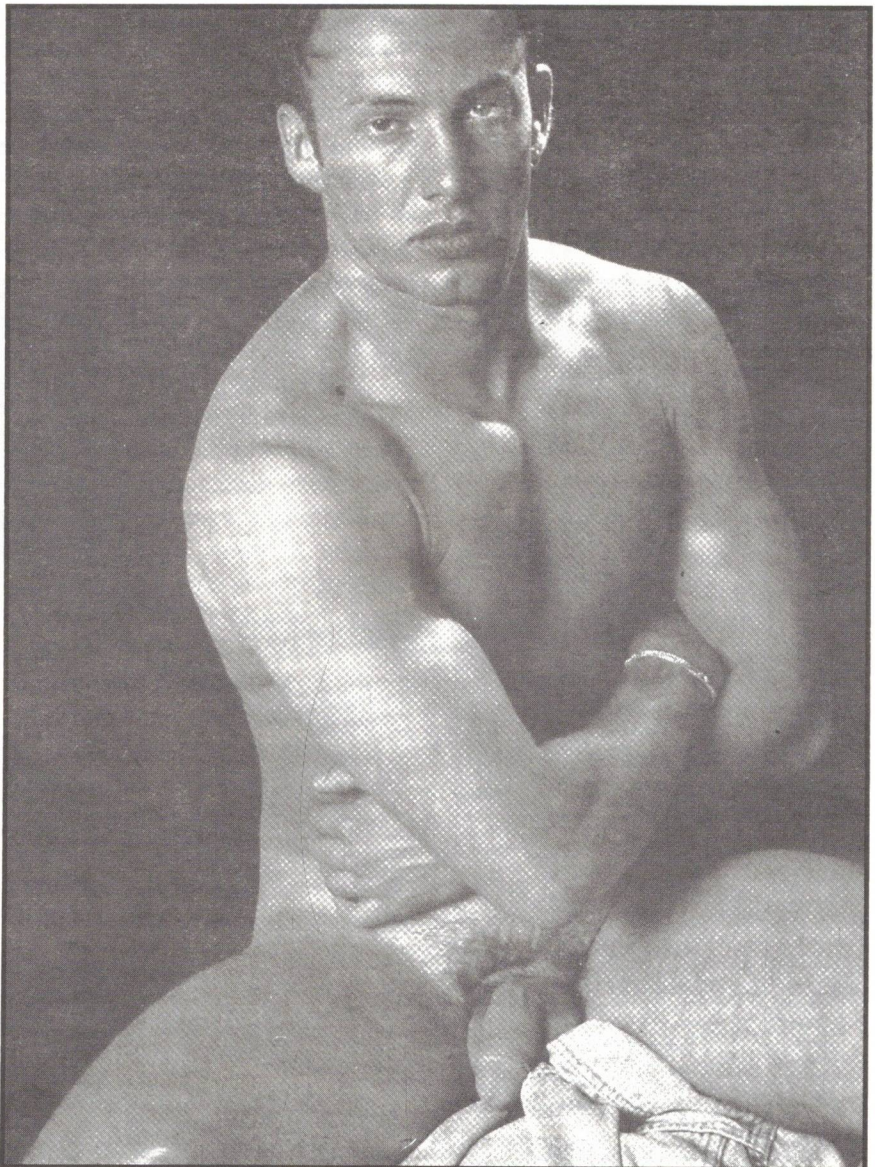
1,5 milionu pro právníky, 3 miliony 12 soukromým detektivům, kteří pracovali pro něho nebo také pro chlapce. 12 milionů dolarů byly výlohy policie, protože osmičlenný vyšetřovací tým oblétal celé měsíce svět, aby zpěvák usvědčil. Sponzoři - Pepsi Cola a Paramount zrušily sponzorství ve výši 100 milionů dolarů.

Smlouva Jacksona zavazuje, že na veřejnosti nesmí nikdy prohlásit, že je nevinen. Na podobné otázky je mu dovoleno odpovídat pouze: Bez komentáře.

■ MARTINA MÁ LÁSKU - Tenisová královna Martina Navrátilová byla v New Yorku viděna s novou "kočkou", s kterou se vedla pod paží. Martina je mezi lesbičkami prý známá svou přelétavostí a tvrdým zacházením se svými milenkami. Zdá se, že Judy Nelsonová, kterou vypudila ze svého soukromí před dvěma lety, je definitivně ztracena.

(*Večerní vikend* - březen 94)

■ Nový klub Gay centrum Sokrates Plus byl otevřen v Mostě. Je profesionálním zařízením pro gay občany, muže i ženy na severu Čech.

zážitky z cest

Spartakus se seknul jen o pouhou stovku metrů. Už když jsem tím nábrežním parčíkem procházel poprvé, mi to vrtalo hlavou. Přesto jsem došel až k Selangorskému klubu, a tam, kde měli být, nebyla ani noha. Bylo to jasné. Přes druhý most jsem se tedy vrátil už najisto.

Ostraze turistického informačního pavilonu na kraji parku zrovna končila služba,

kluci se rozjížděli na motorkách. Pak zavládl klid. V parčíku nás zůstalo jen pár, a všichni jsme věděli proč tu jsme. Ten v bílém tričku nezaváhal. Sesedli jsme se na příhodně úzké lavičce pod pergolou, před očima justiční palác nasvícený tisícovkou žárovek. Snad mi měl připomenout i ostatní informace o Malajsii obsažené ve Spartakovi, skutečně nejobsáhlejší světovém gay průvodci.

Bylo to samé varování a výstraha. Policejní režim, státní náboženství islám a zákonodárství podle toho vyjadající. Jen za drogové delikty je přímo fronta na popraviště. Pokus, který jsem ten večer na nábreží podnikal, byl ve zdejších trestním zákoně taky docela dobře ohodnocen: sazbou od dvou do dvaceti let... Asi bych

osm hodin a noc, která mi tím byla odeprána, jsem silně postrádal. Možná by mě ta báječná páteční masáž dala dohromady dřív, ale pozdě malajského bycha honit.

Cestou z recepcce jsem se tedy nechal vysadit hned v centru, úderem desáté zrovna všechny obchodní domy vypoklonkovaly poslední zá-

kazníky. Navíc to hrozilo tropickým lijákem, obvyklým průvodním jevem zdejších večerů. S prvními kapkami jsme

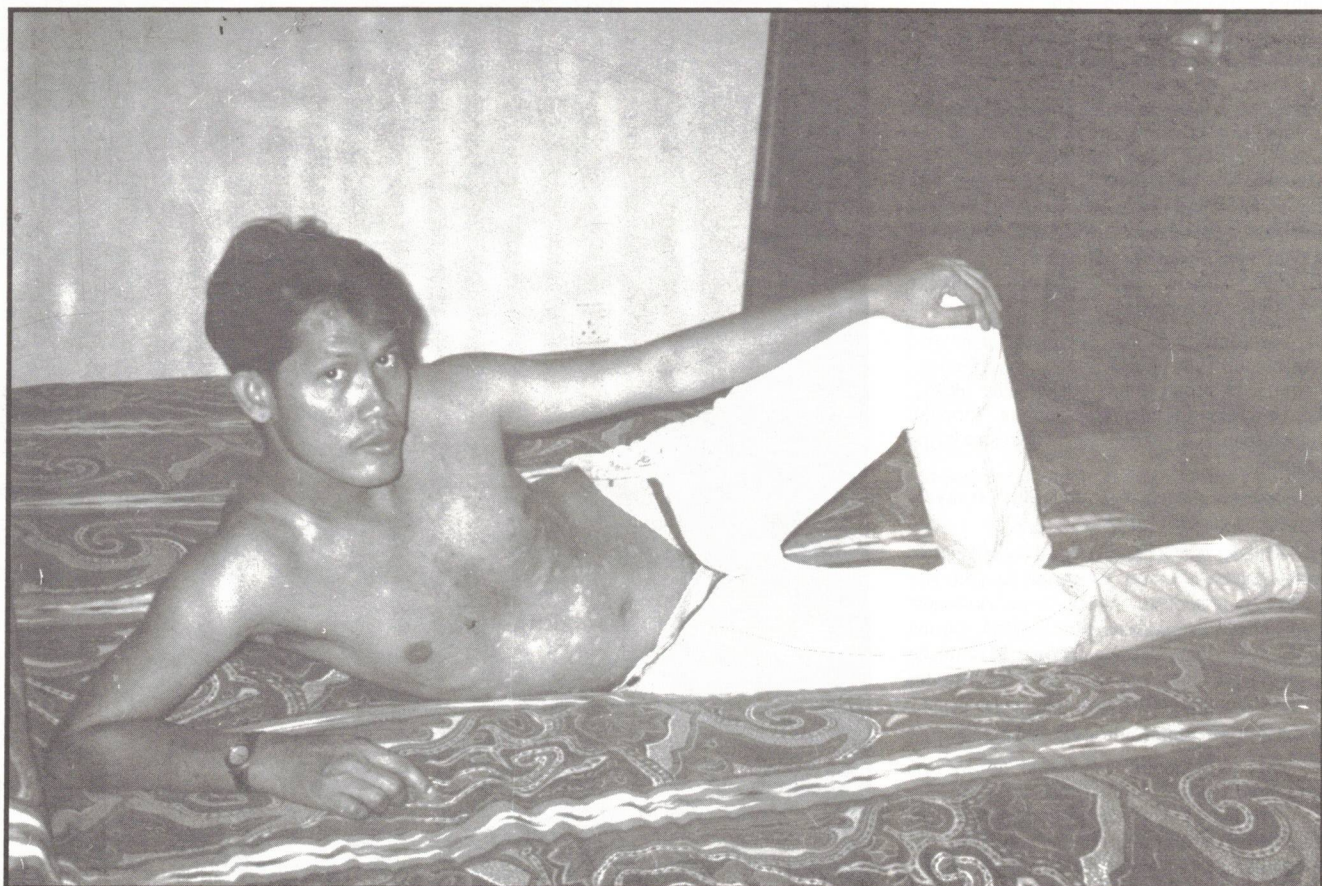
Kuala Lumpur

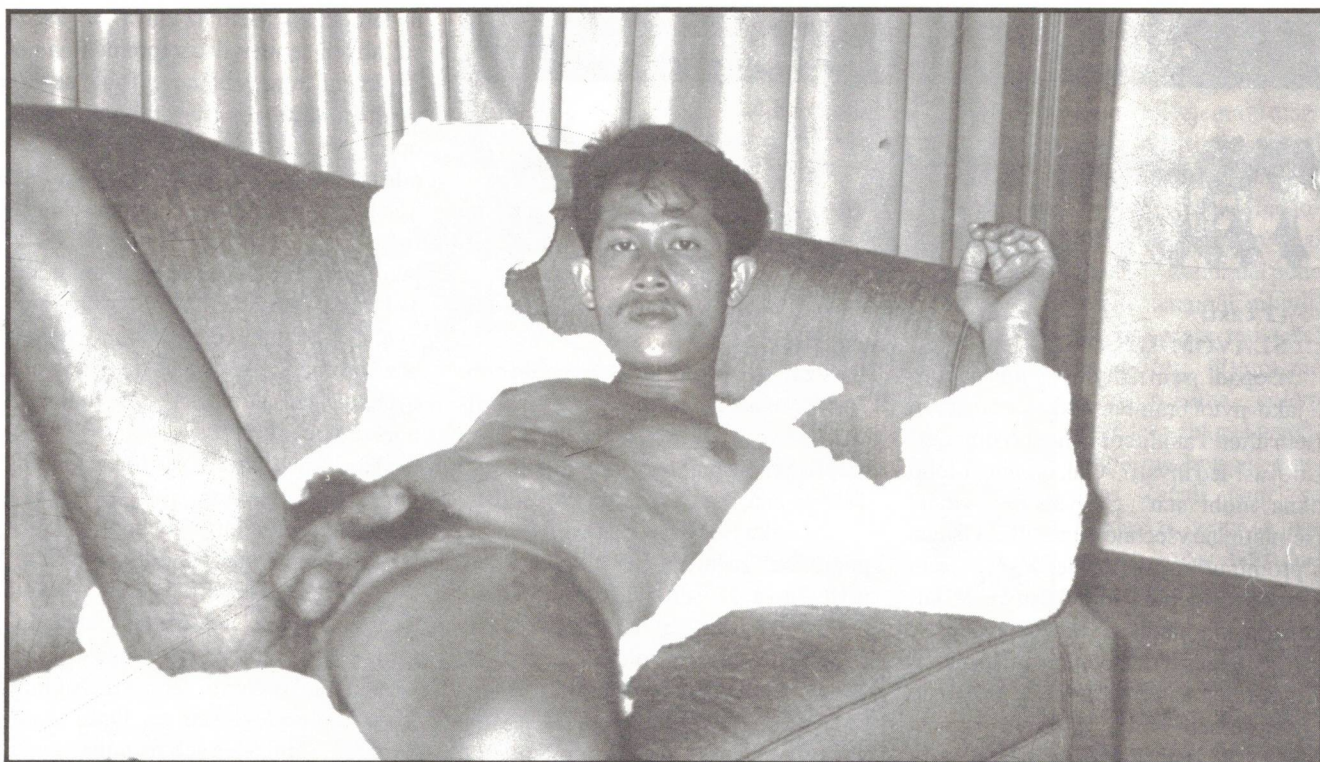
dostal horní hranici, když to bylo přímo pod okny nejvyššího soudu.

Toho dusného večera se mě ale už opravdu nechtělo po recepci klábosit s namyšlenými kolegy z konference a zabít tak další vzácné chvíle. Předchozí dva večery jsem se, pravda, na více nezmohl: po fyzické stránce vyřízen díky únavnému non-stop letu z Evropy. Třináct hodin v jumbojetu. Z Londýna byl časový rozdíl

s Rosmanem dospěli k rozhodnutí nabrat taxíkem kurs do mého hotelu. Byl zaměstnancem jiného mezinárodního hotelu, zrovna včerejší večer nás tam hostili, takže už věděl, jak se jen tak ve zmoklém tričku a kraťasech nepozorovaně prosmýknout halou až k výtahům.

Cestou nahoru jsem rozptýlil jeho obavy, že nebydlím na pokoji sám; když jsme pro něho objednali

koupací plášť, byl jako správný představitel konkurence na hotelový personál tvrdý. Požadoval okamžitou donášku, ale na druhé straně drátu to byla samá výmluva: je už po jedenácté, příslušné oddělení má zavřeno... Nakonec slíbili, že s ním přijdou co nejdříve bude možno. Jenže to trvalo déle, než jsme byli ochotni vydržet. Prostě, když už se zbavil toho mokrého trička i kraťasů - uměl naléhat a já zase vůbec nechtěl odolávat - po těch osamělých nocích na vyzývavě širokém lůžku. Je pravda, že nás pozdní dodávka pláště poněkud vyrušila, ale bohatě jsme si to vynahradili. Tahle znaněvš příjemných důvodů neprospaná noc mi utkví v paměti napořád, a nejen proto, že to bylo v Asii poprvé (a v leccems nové). Jestli jste nezažili, jak se tihle kluci dokáží oddat, je stejně zbytečné to líčit.

Snídani jsme si objednali do postele, po ranních hrátkách přišla k chuti. Do restaurace jsme spolu nemohli, to by se těch dvacet let v lochu mohlo stát skutečností. Nezbylo než se rozloučit - služba je služba a zasedání se také bralo vážně.

Byl to však už poslední den jednání - pátek. Danny, čtyřladvacetiletý malajský kolega, s nímž jsem se bě-

hem doby skamarádil, mě pozval po skončení na pivo do hotelového baru. S barovými zpěvačkami byl jedna ruka, trávil tam totiž i předchozí večery. Nějak přišla řeč na masáže, tak jsme se v poslední chvíli rozhodli si je dát. Hotelové fitness centrum totiž končilo v jedenáct, jen tak tak jsme stihli učinit objednávku.

Na moji otázku, zda mají jen masérky, jsem bohužel dostal odpověď kladnou - co dělat, hotelové služby na našince nepamatovaly. Před úzkým masérským lůžkem v centru nás dispečerka nepokrytě varovala, tak jsme si nechali dát masáž za příplatek každý na svém pokoji. Masérka dorazila přesně, nejdřív se věnovala mým zádkům a pak si mě otočila: když dospěla k tomu pravému okamžiku stupňovaného vzrušení, vyrukovala se "službami navíc". Asamozřejmě skondomem. Jenže to ještě netušila, že si nedám říci. Vysvětlovala, že musí tržbu odevzdávat a jen co je nad oficiální objednávku, je pro ni... nezabralo. Na mě ne (měl jsem ještě cukání zjistit, zda by si dala říci bez ochrany, ale kdybych jí pak řekl, že nechci - ne ne, takové zklamání by si nezasloužila).

Zavolał jsem Dannymu, ten své masérce radost udělal - rozhodl se pro nejdražší variantu. Když jsme se

pak sešli po půlnoci znovu v baru, bylo na něm vidět, že takovou službu podstoupil poprvé: zapomněl i na ponožky. Rozdováděný pokoušel nejen zpěvačky, ale i šéfovou podniky a dokonce oddálil zavírací hodinu. Ne že by mu to stačilo: se dvěma zpěvačkami jsme se ve dvě v noci přesunuli do hotelového non-stop baru...

Ten další, pro mě už poslední tropický večer, jsme se s Rosmanem sešli znovu, rovnou v mém pokoji. Pro průnik do hotelu byl už přiměřeněji oblečen: taky jsme měli namířeno na sobotní diskotéku do Hiltonu. Bylo ještě brzy, tak jsem mu mohl splnit slib, že uděláme nějaké fotky. Dali jsme se do toho, ale nějak nám vyhládlo. Večeře měla dorazit na pokoj za půl hodiny, jenže my jsme měli chuť nejen na ni - a nečekali jsme. Tentokrát, musím přiznat, nás zvonek vyrušil opravdu úplně v nejlepším. Buď si s tou večerí tak pospíšili, nebo nám to nějak rychle uteklo, ostatně nebylo by divu. Vlastně mi až moc rychle utekl celý pobyt.

Pro sebe mám tedy velmi osobní vzpomínku na Malajsi. A pro vás - alespoň pár z těch fotek, co jsme stihli udělat. Kdybyste se do Kuala Lumpur chystali, nepřehlédněte Rosmanův vzkaz na poslední stránce! **Pavel**

TROPICKÝ ÚPLNĚK

(2. část)

SLAVOMIL NAPSAL

Dopadl jsem nahými stehny na židli jako pytel brambor a říkal jsem si, že jsem idiot. Takhle se nechat přistihnout! Co si asi teď myslí? A jak dlouho u toho okna mohl stát? Co všechno viděl? Nejpíš úplně všechno od začátku. Ostuda s prominutím jako prase. Vyšel jsem ven do nádherné tropické noci. V dálce se leskla hladina rybníka. Hvězdy se chvěly jako světla nočního velkoměsta. Ve sprchárně se rozsvítilo a pak bylo slyšet šumění vody. Můj jediný noční host se sprchuje. Raději jsem se schoval za strom do stínu, aby mě neviděl, až půjde zpátky. Když vyšel ven a mířil do své chatky, měl kolem pasu omotaný ručník. Jinak nic. Rozhlédl se. Když viděl, že nikde nikdo není, sundal si ručník a v chůzi se utíral mezi nohama. Mokrý pantofle v nočním tichu pleskaly o dlaždice. V polárkové měsíční záři mi připadal jako idol mužské krásy. Doslova mě okouzлил. Vešel do chaty číslo čtyři. Rozsvítil a za chvíli zhasnul.

Tím všechno skončilo. Spokojeně si usíná a co já? Vypnul jsem světelnou reklamu nad vchodem do recepcce, aby se o ni můry neutloukly k smrti - stejně už nikdo nepřijede - a šel jsem si sednout na lavici k bazénu. Vedro se zmírnilo jen trochu. Údolí se přede mnou rozevíralo jako na dlani. Louky na stráních, lesnaté kopce, obrovský měsíc. Nic se ani nehnulo. Naprosté ticho. I cvrčkové již ztichli. Naštěstí. Řev českého cvrčka se v létě vyrovná pravým a nefalšovaným subtropickým cikádám.

V takové nádherné noci nemá člověk být sám. Teplá letní noc je stvořená pro maškarní ples nudistů na terase zámku, nebo pro benátskou noc s lampiony na jezeře, nebo orientační závod dvojic v lesním parku, nebo něco takového. Něco vzrušujícího, poetického a krásného. A hlavně s někým, ne o samotě. Nadržená dychtivost mě rozteskňovala.

Vyprázdnit žlázy ještě neznamená potěšit duši.

Vzal to ale docela s pochopením. Taky si to tak dělá. Hm, to bych rád viděl. To bych tedy fakt chtěl vidět. A jak se při-tom usmál. Myslel tím něco? Taky to zná. A určitě nejen jako sólista.

Ze šoku jsem se vzpamatoval a mé pocity se začaly měnit. Po zděšení přišla lítost. Já jsem vlastně neschopný idiot. Jednou za sto let se mi stane, že se mi do cesty připlete chlap mého věku, přesně takový typ, jaký si vždycky představuji, když si ho honím, a já ho jen tak nechám jít spát. Měl jsem s ním dát pokec. Mám v chladničce ještě nějaké limonády. Když já vždycky dostanu nápad až se zpožděním. Taková příležitost! Nakolik svých prosvihnutých šancí bych si dokázal vzpomenout? Taková nádherná noc! Co tomu říkáš, měsíčku na nebi hlubokém? Jsem blbej, co? Až bude ráno odjíždět, ani se neodvážím mu něco říct.

Šel jsem se osprchovat. Namydlil jsem se, opláchl a nahý a mokrý jsem si sedl k bazénu. Byl jsem sám uprostřed pohádkové přírody a bylo mi teskně. Úplněk mi natíral tělo měsíčním mlékem a já jsem si připadal v nočním světě strašně opuštěný. Z mokrých vlasů mi po nose tekly kapky a padaly mi do klína. Otrel jsem si čelo a máchl rukou k bazénu. Na absolutní rovinu skleněné hladiny, ze které se na mě díval nehybný kulatý dvojník měsíce, dopadlo pár kapek a trochu narušilo tu přesnou tvrdou plochu. Za chvíli ale byla zase dokonale hladká. Stál jsem na okraji bazénu a díval se na tu skleněnou podlahu před sebou. Jestlipak by se prolomila, kdybych se po ní prošel? Jako led na zamrzlém rybníce? Poslouchal jsem ticho. Namočil jsem si palec u nohy. Voda byla vlažná a měsíčov dvojník se roztančil. Zvolna a opatrně jsem se nořil do vody a díval jsem se, jak vlnky bourají a tříští zrcadlo noční oblohy. Tiše jsem začal plavat. Lahoda! Voda hladila.

Rozhýbal jsem se a za chvíli přidal

na tempo. Pak jsem už plaval ze všech sil, abych se unavil a zapomněl na neukojenou rozdyčténost. Bude se mi líp spát. Když už jsem toho měl dost, opřel jsem se zády o okraj bazénu a oddychoval. Díval jsem se po krajině. Teď bych klidně mohl chodit po těch širokých loukách, na kterých je světlo jako ve dne, a nepotkal bych ani nohu. Tak, jak jsem, na Adama, bych mohl vylézt třeba tamhle na ten holý kopec bez stromů. Nahoře na tom balvanu bych vypadal jako socha naromantickém obraze noční krajiny.

Horká noc voní. Co je to za opojnou vůni? Snad tajemné byliny, které se otevírají za úplňku. Všechno je to tak krásné a já to ani nemám komu říct.

Najednou jsem měl pocit, že v té liduprázdné noci nejsem zase tak úplně sám. Někdo tady je! Jak jsem se opíral lopatkami o stěnu bazénu, zaklonil jsem hlavu a lekl jsem se. Dnes už pokolikáté? Trhl jsem sebou, noha mi ujelela po dně a já jsem celý zblůnkl pod vodu. Přímou za hlavou mi totiž stál tiše a bez hnutí - on. Noční host, o kterém jsem si myslel, že už dávno spí. Už podruhé stál za mnou a já to nevěděl. Rozkročený, s rukama v bok a se skloněnou hlavou se díval dolů na mě. Byl úplně nahý.

"Doufám, že jste se mě nelekl," řekl a zdálo se, že na rozdíl ode mě dokonale zvládá sebe i situaci.

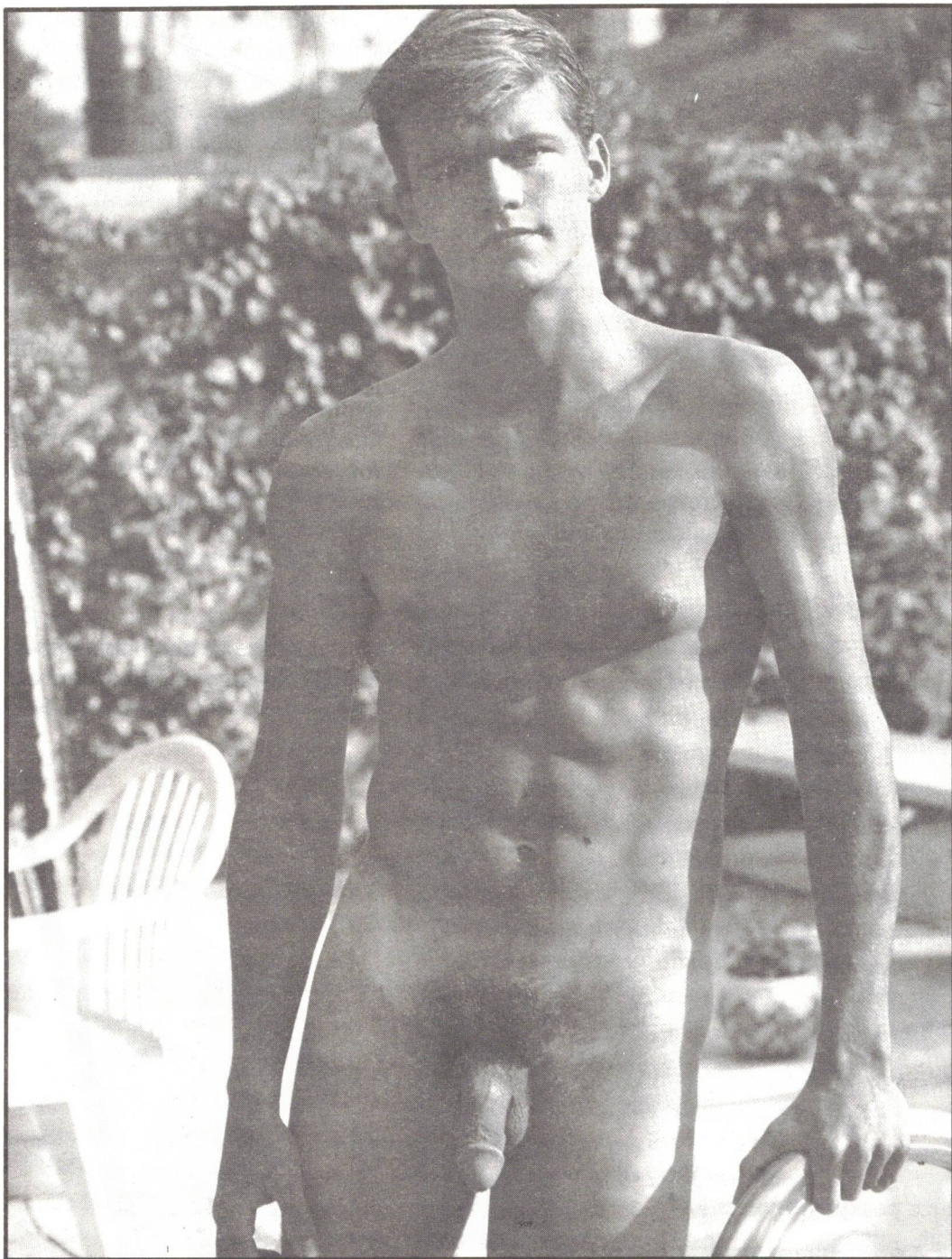
"Ne-e. Vůbec ne," zakoktal jsem, když jsem se ve vodě zase postavil a přestal prskat, protože jsem si nabral do nosu. "Vy jste snad duch," protíral jsem si oči, "nikdy vás není slyšet." "Chtěl jsem zkusit, jaká je voda, ale pak jsem koukal, jak tady stojíte a meditujete. Říkal jsem si, skočí tam, neskočí tam?...Vypadal jste krásně," řekl s úsměvem.

"A nechtěl jste mě rušit v tak zajímavé činnosti," dořekl jsem na něj.

"Přesně tak. Fakt se na vás krásně kouká. Je na co." Upíral na mě dolů do vody dlouhý pohled.

"Vy se vůbec rád díváte, jak se zdá."

"A vy ne?" odpověděl a sedl si na okraj bazénu, jen jen na mě spadnout, a opřel se o loket. Přímou před očima se mi tak ocitlo jeho nádherně chlupaté, ploché břicho a slabiny. Podle mě je pro krásu postavy rovné ploché břicho ještě důležitější než velké bicepsy nebo široká ramena. A on měl nejen

dokonale štíhlý pas, ale dokonce mu i pod vrstvou chloupků byly znát břišní svaly. Chvilí jsem zíral. Teď bych asi měl říct něco jako, že dnes máme krásné počasí, nebo ne, pomyslel jsem si. Lehl si na bok, hlavu si podepřel rukou a z klína mu vyklouzl penis. Visel mu na stranu a byl rozhodně větší, než by měl být úd muže, který myslí na cokoli jiného, jen ne na sexuální požitky. Ne že by ho měl vysloveně ztopořeného, ale moc mu k tomu nechybělo.

Najednou mi sluncem prohrátá voda v bazénu připadala trochu chladná. Rozbušilo se mi srdce. Opřel jsem se

kousek od něj dlaněmi o hranu bazénu a chtěl jsem se vyhoupnout ven z vody. Síly mě však v té chvíli nějak opustily a možná únavou po plavání jsem zase žbluňknul zpátky do vody. Znovu jsem se tělem vyhoupl přes okraj, v tom on najednou vyskočil, klekl si a když už jsem byl z vody skoro venku, chytil mě v podpaží a než jsem stačil něco říci, vytáhl mě nahoru.

“Jsem docela dobrý v záchraně tonoucích,” řekl mi přímo do ucha. Najednou jsem měl hlavu těsně u jeho obličeje. Nechtěně jsem se na něj převážil tělem, povalil jsem ho zády na

dlaždice a břichem na něj spadl.

“Jo, to jo.” vyhekl jsem obličejem do dlaždiček a cítil jsem pod hrudníkem jeho hlavu.

“Ale v zápase řeckořímském bych to asi prohrál,” zahuhňal pode mnou. Nemohl mluvit, protože jsem mu ležel na obličeji. Přitom mě držel rukama kolem pasu. Jeho chlupatá předloktí mě krásně šimrala. Začali jsme se zvedat ze země a najednou, už si nepamatuji jak, jsem se ocitl na jeho klíně.

Měsíc má určitě vliv nejenom na mořský příliv a odliv, ale určitě i na mozek. Jinak si nedokážu vysvětlit, že jsem dělal, co jsem dělal. Že jsem se najednou ocitl nahý v náručí nahého člověka, o kterém vůbec ani nevím, kromě čísla jeho auta, které jsem si přečetl na parkovišti, jeho jména, příjmení, adresy a rodného čísla, pod kterým se zapsal v recepci, a toho, že si to dělá jako já. Nebýt úplňku, zaručeně by se něco takového nemohlo stát.

On klečí na patách, já mu sedím rozkročmo na stehnech, a dívám se mu - asi dost vyjeveně - do obličeje. Dech mu

voní zubní pastou nebo žvýkačkou, nebo křovím čím, a já mám ruce na jeho ramenou. Zavrtěl jsem se, on mě drží dlaněmi v pase a říká najednou úplně tiše, vlastně šeptem: “Ty chceš vstát?”

“Ne,” říkám bezmyšlenkovitě tak tiše, že mě snad ani nemohl slyšet.

“Tak pojď blíž,” zašeptal a pomalu, opatrně mě začal k sobě tisknout. Nejdřív zlehka, potom víc a víc, až mě nakonec přímo drtil. Bariéra se prolomila! Přival! Stalo se! Z břicha se mi rozlévá vzrušení do celého těla. Vzdychl jsem... (pokračování příště)

Milí přátelé,

začátkem června 94 to budou dva roky, co spolu žijeme a oba věříme, že i nadále tomu tak bude. Seznámili jsme se v roce 92 na setkání pořádaném 1. ZO Lambda Praha v pronajatých prostorách klubu v Praze 10. Můj přítel Jaradatam roznášel nápoje. Druhý den následovalo první rande. Organizátoři těchto setkání a současně i redakční kolektiv LAMBDA jsou nyní i našimi společnými přáteli.

Přátelství sice některá přetrvávají, klubová setkání, kterým vděčíme za obojí se však tč. nekonají. A nás to mrzí.

Možná někdo řekne, že dnes v demokratické společnosti máme řadu i jiných možností se seznámit. Za prvé jsou zde inzeráty, nebo gay podniky - vinárny, pivnice, diskotéky, třeba i sauny..(o parcích aj. nemluvě). S tím má asi většina z nás své, často i bohaté zkušenosti, proto nechceme rozebírat výhody či nevýhody pokusů získat partnera na inzerát či v nočním podniku. Myslíme si, že člověk si zaslouží lidštější přístup ke svému budoucímu miláčkovci či trapiči, než je seznam vhodných partnerů vybraných počítačem na základě konkrétních údajů věku, váhy, barvy vlasů, apod.

Lidštější přístup může poskytnout jediné lidská komunita, v našem případě asi vzhledem k určitým specifickým, sdružující se v klubu. Je běžné v každé společnosti, seznámit dva lidi hledající partnery tak, že je jejich známí pozvou na večírek, kde se mohou setkat. Tento způsob seznámení oslabuje rizika, neboť oba z pozvaných někdo z členů společnosti dobře zná.

Takových společností a komunit máme hodně. Bývají neformální, čítají obvykle od tří do deseti osob a jsou často dosti uzavřené vůči svému okolí. Kolik z těchto komunit má možnost vydávat časopis v ce-

lorepublikovém měřítku, aniž by to bylo jejich placené zaměstnání?

Užitečnost a prospěšnost existence klubu nelze samozřejmě omezit pouze na seznamovací aktivity. Člověk rád získá nové přátele, se kterými se může minimálně podělit o své starosti a problémy nebo se s nimi dobře pobaví, někam s nimi vyrazí za zábavou, znáte to...

LAMBDA zatím vychází. Potýká se s řadou těžkostí, ale vychází. Klubová činnost skomírá a my bychom chtěli proti tomu něco dělat. Ideální by bylo mít stálou klubovou místnost, která by byla denně otevřena, kromě základního vybavení umožňujícího posezení s přáteli by v ní mohla být knihovna, nějaké časopisy, televize, video. Zatím se však musíme obejít bez ní. Není v našich silách platit desetitisíce korun ročně za pronájem. Věděl by někdo, jak pomoci?

Jistou možností aspoň občasných setkání nám nabídl pražský klub David. Je to od nich moc hezké, najdeme-li mezi sebou organizátory na nějakou akci, pokusíme se tuto nabídku využít. Napište nám své nápady, přání, co byste rádi v klubu nejen zažili, ale můžete-li i sami nějak osobně s něčím pomoci. Dejte nám tip na akci, kterou pomůžete zorganizovat.

Napište, v čem bychom mohli pomoci my Vám... Chcete-li se seznámit pomocí inzerátu, Lambda Vám ho otiskne. Chcete-li se seznámit s námi, domluvíme se na setkání, můžete se stát přáteli našich známých.

Vaše dopisy v koši neskončí... V Lambdě otiskneme i Vaše vhodné příspěvky.

Pamatujte, že Lambda je Vás časopis. Dík a brzy nashledanou!

Jarda a Petr

Děšť stoupá k nebi

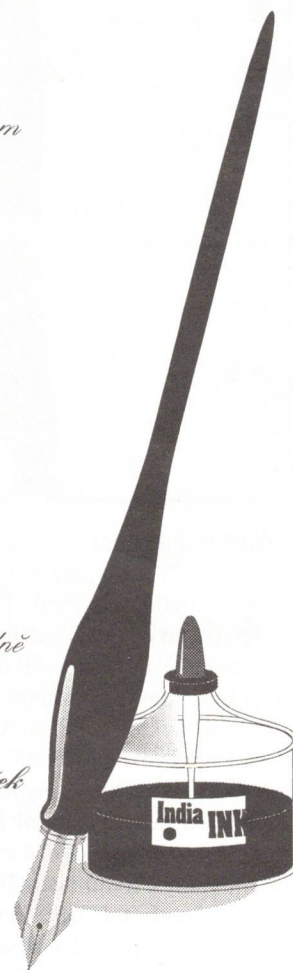
*Děšť stoupá k nebi a padá zpět na zem
Větr mi třáská do oken
Jen hlina v polích nepodléhá sláze
a klidně sní svůj jarní sen*

*Havraní letí do tmy za obzorem
Stmívá se skoro bleskově
To počasí mě naplňuje vzdorem
Dnes tě přivítám ledově*

*Příznej si je to také tvoje vina
Necháš mě čekat celý den
Neděle přece víkend nezavíná
a tys mi slíbil nejeden*

*Hdyž ke mně přijdeš sotva jednou týdně
a z kapsy lovíš jenom chlad
něčejší že se budu tvářit vladně
Už nemám chuť se usmívat*

Jiří Janiček

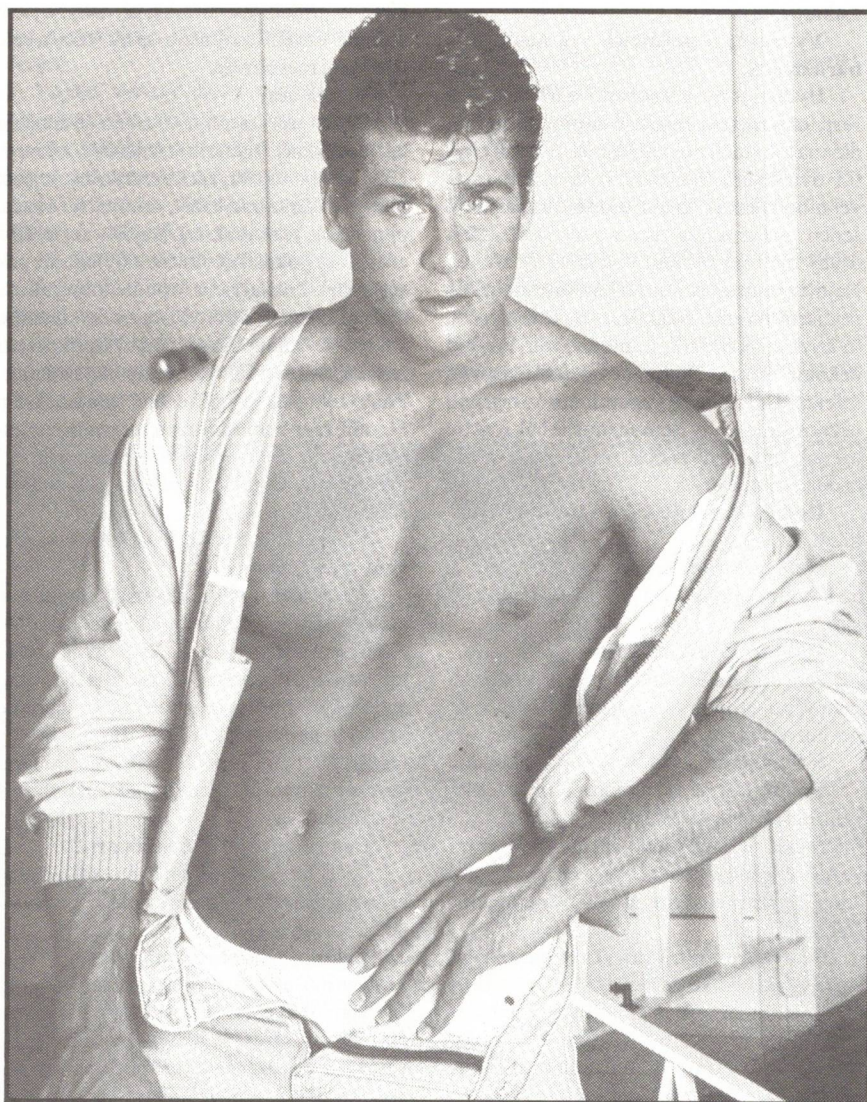

První vycházka

(z Vašich dopisů)

Je tomu už několik let, co jsem narukoval na vojnu. Bylo to ještě za totality a my, obránci vlasti, jsme měli perný první měsíc vojny. O to více jsme se těšili na přísahu a po ní první vycházku.

Rodiče po skončení přísahy a společného oběda odjeli domů a já jsem bloudil po městě a přemýšlel, do které hospody zajdu na pivo. Najednou mě zastavil černovlasý mladý muž. Ptal se mě, jak se dostane na nádraží. Ochotně jsem ho tam za-

vedl. Poslední vlak mu však již odjel a další jel ráno.

Prosil mě, abych mu pomohl sehnat nějaký nocleh. Podařilo se mi to v levném hotelu. Voják mě pozval k sobě do pokoje na kafe. Rád jsem šel. Byl to fešák! Převlékl se a já uviděl jeho tvarované svalnaté tělo.

Už jsem to nemohl vydržet. Začal jsem ho hladit a on neucukl! I můj úd byl jako semafor a žádal též něco více. Skulili jsme se na postel, mé dotyky po těle ho jednoznačně vzru-

šovaly. Odvážně jsem vsunul jeho macka do úst. Moc se mu to líbilo! Odměna stála za to, byla hojná a spokojeni jsme byli oba.

“Byl jsi výborný,” řekl ráno po probuzení. “S vojákem jsem to ještě nikdy nedělal, ale stálo to za to!” a políbil mě na tvář.

Já si teprve teď uvedomil, že jsem měl být dávno z vycházky.

Dostal jsem sice sedm “natvrdo”, ale na svou první vycházku v zeleném dodnes velice rád vzpomínám.

Miloš

Služba vojákům

Předkládáme Vám rozhovor vydavatele ruského časopisu "1/10" Dimy Lyčeva s Míšou, chlapcem, jehož zběhlost v tématech, jichž se interview týká, Dima mimochodem nadmíru ocenil.

Vyprávěj o počátcích své neobvyklé naruživosti.

Bydleli jsme u lesoparku a už od svých šesti let jsem tam chodil na procházky: rodiče na mě viděli z okna. Jednou mě však chytily dva vojáci (nedaleko byla kasárna stavebního vojska), zatáhli do křoví a znásilnili. Jeden mě držel za ruce a zacpával ústa a druhý mě bral ze zadu. Potom se vystřídali. Nejdřív jsem se pokoušel jim vytrhnout, ale pak jsem to vzdal. Nakonec jsem se rozbrečel, to když mi pohrozili, že mě zabijou, když to někomu řeknu. Navíc mě nakazili virovou infekcí. Teď už na ně vzpomínám i s trochou něžnosti, ale tehdy jsem se strašně bál. Kdyby mě tak nezničili zadek, určitě bych si byl nadělal do kalhot.

Rodiče si určitě všimli krve na trenkách.

Ne. Došlo jim, že něco není v pořádku, až když mi tam narostl polyp. Vzali mě k lékaři.

Doktorovi určitě došlo, co se stalo.

Jen se divili, že se mi to objevilo v tak mladém věku, jaká prý je to vzácnost. A rodiče nevědí nic ani teď.

S těmi dvěma vojáky ses ještě setkal?

Bohužel, už ne; hned tehdy, po té události, jsem dostal chuť si to zopakovat. Mužské tělo mě začalo zajímat, na toaletách jsem si při každé příležitosti prohlížel ocasy. Své přemohitele jsem si představoval v ještě rafinovanějších variantách.

Je pozoruhodné, jak si vše pamatuješ - vždyť ti bylo šest.

A ty by sis nezapamatoval, kdyby tě tak...? Samozřejmě, byl to těžký stres nejen po fyzické, ale i po psychické stránce. Tehdy mě to táhlo k vrstevníkům, ke klukům jen o trochu starším. Kouřil jsem je už když mi bylo osm: na tu myšlenku jsem přivedl stejně starého kluka a jemu se to našťásti zachtělo zkusit. V jedenácti jsem měl první kontakt s dospělým.

Za jakých okolností jste se poznali?

Na toaletě, kam jsem obvykle chodil hledat... štěstí. Dlouho jsme stáli v sousedních kabinách, koukali na sebe a předstírali močení. Jako starší došel k závěru, že se tak dlouho nečůrá. Prostě mi navrhl, že se pobavíme a já jsem jen kývl hlavou. Přešel do mé kabiny a já jsem ho rychle vykouřil svým ještě nezkušeným sacím ústrojím. Hned potom jsme se rozešli. Pak začaly moje pravidelné návštěvy lázní a klozetů a kontakty s chlapci už kolem dvaceti. Metodou zkoušek a omylů přibývalo mých zkušeností. Za čtyři roky to byla stovka

kluků. V těch letech mě to taky začalo táhnout k uniformám.

A kdy se ti splnil tenhle sen?

V patnácti, v narvaném autobuse. Dav ke mně přitiskl námořníka, ale tak, že jsem se hned vzrušil: rozbušilo se mi srdce a celé tělo se mi rozehřulo.

Nebál ses?

Strach jsem necítil, všechno se seběhlo tak nečekaně. Námořník stál zády ke mně. Už si nevzpomínám, jak k tomu došlo, že jsem mu vjel rukama pod kabát, obejmul ho a začal ohmatávat jeho mužství. Nejdřív se nepřítel energicky pokusil uvolnit se z objetí, ale pak se poddal. Poznal jsem to podle toho, jak mu stoupal zároveň s pohyby mé ruky. Navrhl, abychom vystoupili a při nejbližší příležitosti už námořnickovy štávy zalévaly moje mandle. Podle toho, že si řekl o můj telefon, jsem usoudil, že se nemusím trápit mravním poklesem tohoto obránce vlasti. Později jsme se ještě třikrát setkali, ale pak ho převedli jinam.

V tom věku trpí hodně kluků komplexem méněcennosti.

Ano, umě se objevil, když mi bylo šestnáct, protože jsem se dal do četby lékařské literatury. A co jsem se tam mohl dočíst? Samé hrůzy: je to úchylnost, nemoc. Tak jsem pochopil haněbnost svého bytí. Pomohl mi psycholog, který mi poradil: buď abych zůstal takový, jaký jsem nebo se léčil tehdy rozšířenými psychotropními prostředky a pokusil se vyspat se s holkou.

Cos říkal té druhé možnosti?

Léčit jsem se nechtěl a na holkách mě nic nepřitahovalo. Ženskou krásu ocenit dovedu, ale nic víc.

Vraťme se k obráncům vlasti.

Ten můj odjel a zanechal mě, toužícího po jemu podobných, v našem městě, kde je šest posádek. Tak jsem tam začal chodit.

Ale tam se přece jen tak nepouští.

Nejdříve jsem chodil okolo plotu a využíval každé štěrbině ke sblížení. Jednou jsem potkal mladého vojáka, jak se vracel z opuštěného. Dal jsem se s ním do řeči, zeptal se, jak jde služba...

To tě po takové otázce neposlal ke všem čertům?

Naštěstí ne. V rozhovoru jsme se postupně dostali na témata, kvůli nimž jsem jej vůbec započal. Na moji otázku, zda to již zkusil skluky, odpověděl záporně, ale na můj návrh zkusit to teď, souhlasil. Myslím, že to bylo štěstí narazit právě na něho. A tak nastoupil už známý program. Domluvili jsme se i na dalším setkání. Rozumíš, že neopomenul příležitost vylíčit všechno ostatním vojákům: přesto zahořeli touhou, zkusit si to taky.

Znamená to, že tě brali do posádky?

Večer, když lampasáci odešli. U dozorčího už měli hlášku a všechno šlo hladce. Sami pak

přišli a dovedli mě až do kasáren...

Všichni ale určitě nebyli pro. Našel se někdo, koho to pohoršovalo?

Chovali se loajálně. Kdo mě nechtěl, tak spal. A ty, co se posmívali, jsem ignoroval.

Neměl jsi strach, že odtud nevyjdeš živý? Že tě buď sexuálně zničí k smrti nebo zabijou?

Byl jsem v nebezpečí, že mě zmlátí, když udělám to, kvůli čemu jsem tam šel. Ve škole jsem byl nejslabší, sotva bych se ubránil jednomu - a tady jich byly stovky!

V jaké části kasáren se to odehrávalo? V nějaké kanceláři nebo všem na očích?

To druhé.

Kolik vojáků jsi ze začátku obhospodařil? A jaký druh sexu jsi provozoval?

Asi deset lidí. Zabýval jsem se jen orálním sexem. Samo sebou, hodně jich prosilo, abych jim nastavil zadek, ale odmítal jsem je. Po té dávné příhodě jsem se bál infekce a také § 121. Mému srdci i ústům milá kasárna jsem začal navštěvovat pravidelně. Řady chtivých houstly a bylo zapotřebí pracovat až do rána.

A rodiče?

Mysleli, že spím s holkou, všechno jsem si vymýšlel: o mé orientaci nevěděli tehdy vůbec nic.

Jaký je tvůj rekord za noc?

Nikdy jsem to nepočítal, tím spíš, že některé přicházeli dvakrát. Myslím, že tak třicet. Ústa jsem pak měl v takovém stavu, že jsem nebyl s to odpovědět na otázku, kdy zase přijdu.

Uspokojoval jsi je. Poděkovali, poplácali po zádech? Jakými slovy se s tebou loučili?

Především mě prosili, abych ještě přišel. Jiní, hlavně ti, co chodili dvakrát, řvali "padej odsud!" Další si prostě natáhli trenky a mlčky odešli. Jen moc málo z nich řeklo "díky!" Snad pět, za celou tu dobu.

Když dostal přes dozorčího tebe, museli si tam určitě vodit i holky.

Jenomže v našem městečku takových moc nebylo, znám jen tři. Časem jsme se v kasárnách v noci potkali.

Jak jsi obstál v konkurenci?

Nešlo o konkurenci, chodili za těmi svými vojáky: těm jsem se osklivil.

Vždycky polykáš sperma?

Vždycky ne. Když ti ho v extázi vrazí až do krku, už se nestačíš odtáhnout, a pak nezbyde než polykat. U prvních pěti polykám úmyslně, abych se rozevířil pro dlouhou noc. U druhé desítky se mi už polykat nechce, to už umdlévám. Je pravda, že chuť spermatu je u každého jiná. Zpozoroval jsem, že nejpříjemnější je u vojáků krátce před cívilem: určitě proto, že ve druhém roce služby mají lepší výživu. Je ho více i co do objemu: to proto, že méně pracují.

Jak se na tvoje návštěvy dívali děvčáci?

Moc dobře věděli, čím se jejich vojáci po nocích zabývají. Dělalí, jako by nic: jak by vypadali, kdyby během jejich služby chytli

v kasárnách teplouše? A někteří využívali i mých služeb. Uvolnit se chtějí všichni a nechat se vykouřit je příjemnější než si ho vyhonit. Velmi často to bylo důvodem mojí "propustky" do kasáren.

Jak dlouho jsi kasárna navštěvoval?

Tři roky. Vojáci se střídali, přibývalo nových, nadřazených. Ale jednoho krásného dne, vlastně noci, to prasklo. Dozorčí mě přistihl přímo v akci. Všichni dostali basu a předtím je ještě vyšetřovali na všechny možné nakažlivé nemoci.

Co se s tebou dělo dál?

Vnitřáci mně hrozili vězením. Druhý den na mě půl města hledělo úkosem. Pak mě půltřetího měsíce "léčili" v blázinci. Dávali mně bróm, jako by byla moje vlastní erekce při mé práci tak důležitá. Dostával jsem koňské dávky injekcí, chtěli ze mně udělat idiota.

Jak dospěli k názoru, že ses uzdravil?

Díky pomoci toho mého prvního psychologa. Než mě propustili, musel jsem slíbit, že už to nebudu opakovat. Také mi zakázali službu v armádě. Neopomenuli uvědomit rodiče - byli z toho v šoku. Řvali, že mají syna prostitutu. To ale není pravda, nikdy jsem z chudých vojáků netahal peníze. Bylo to jen pro jejich a moje uspokojení. Nakonec rodičům došlo, že nemohou nic změnit.

Jak rychle jsi porušil slovo dané lékařům?

Dlouho jsem se ukrýval, až jsem se vydal do sousedního města - bylo to čtvrt hodiny vlakem. Byly tam tři posádky a kupa práce. Poznám jsem tam poddůstojníka, který si maloval oči. Viděl jsem hodně, ale tehdy jsem úplně ztratil hlavu. Hned jsme se sblížili.

Kdo z vás byl tím aktivním?

On.

A ty jsi někdy dělal "jeho"? Nechal ses kouřit?

Od něho. Trochu později. A ještě od několika kluků z té jednotky. Chodím tam už tři roky.

Stalo se, že pracoval s děvčaty na "těže směně"?

Ano, skoro každou noc. Nejdřív se moc zajímaly o to, jak může chlap kouřit chlapa. Taky se bály konkurence, ale jen do té doby, než přišly nato, že máme každý ty "své" kluky.

Proč s nimi tvoji chlapečci nespali?

Holky nechtěly, ošklivilo se jim spát s nimi po mně. A určitě proto, že moji chlapečci jsou bisexuálové. Plus - asi patnáct gayů.

A jaká je konkurence gayů - vojáků? Určitě spí jak s tebou, tak s ostatními.

Oni provozují anální sex, a já - víš sám. Občas se vyspíme i spolu - na "69". Všechno se to odbývá až po večerce, aby se mohl účastnit dozorčí... Když mě tehdy nechal poprvé zavolat, zatrnulo mi. Ale - bylo to s ním tak úžasné... nikdy jsi nezkusil, jak chutná podplukovník?

Vidím, kolik toho ještě mám před sebou. A co bylo dál?

Samozřejmě, nebylo to maso nejčerstvější, ale čas od času je třeba se obětovat pro vyšší

cíle. Na konci naší "rozmluvy" ocenil, jak pracuji na trvalém posilování morálky obránců vlasti. Nechává je pravidelně testovat na syfilis a kapavku a nerozdíl od zbytku armády nedává vojákům bróm, čehož skvělým důsledkem je velké množství a vynikající jakost toho, co tak často polykám.

Když mluvíš o třiceti za noc, určitě jsou mezi nimi takoví, kteří se ti prostě nelíbí?

Is takovými je třeba pracovat. To se ale moc nenamáhám - prostě otevru ústa a to je všechno.

Vojáci nemají často možnost denně se koupat. Mají nějaký specifický pach?

Mojí řidiči jsou cítit olejem a benzínem, a tenhle pach mě náramně povzbuzuje.

Je pro tebe důležitá vellost údu? S jakými se nejlépe pracuje?

Myslím, že nebudu originální, když řeknu, že s velkými a silnými. Jistě, bývají i ohromující výjimky, kdy už po minutě padám únavou - takové prosím, aby počkali až na konec.

Jak často obšťastňuješ svoji jednotku?

Jdu, když mám chuť. Pravidelně chodím

v noci ze soboty na neděli. Pak celý den prosím.

Nezachtělo se ti najít si jednoho na celý život?

Upřímně řečeno, ještě jsem o tom neuvažoval. Je mi dvacet, mám rád změnu, chci se vyřádit do sytosti.

Kolikrát jsi už za svůj bouřlivý život kouřil ocas?

Říkal jsem už, že to nepočítám. Řekl bych, že za těch pět let nejméně tak pět tisícrát.

Nepomýšlíš na zápis do Guinnessovy knihy rekordů?

Na to je ještě brzy.

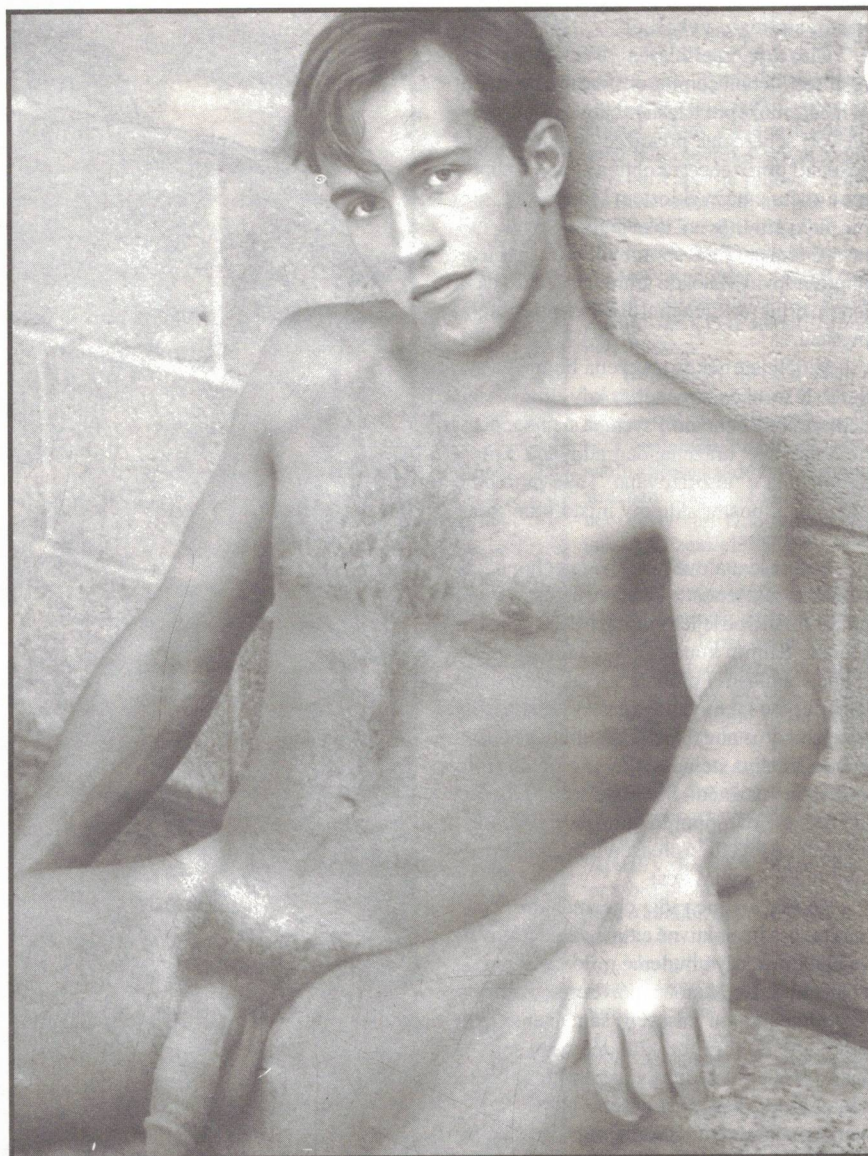
Nebojíš se náklady?

Často se prohlížím. Ano, je to riziko, ale touha je silnější. Chvála bohu, zatím se nade mnou smíloval.

A ještě osobní otázka: nechceš si při tom také sám užít?

Zvláštní, jak jsi na to přišel. Samozřejmě, také se za noc tak třikrát udělám. Někdy do ruky, a někdy je to, když jsem s jiným gayem.

(přeložil ljr)

SEBEMRSKAČSTVÍ V NÁS

Problém sebeutlačování není nic nového. Začalo nás to podvědomě nahlodávat již dávno - hned tehdy, kdy jsme si poprvé uvědomili, že nás lidé kolem nechťejí přijímat takové, jací jsme.

"Nedávno jsem potřeboval nějakého skladatele, aby mi zhudebnil texty, které jsem napsal pro muzikál s homosexuální tematikou," vypráví Matthew Campling ve svém článku v GAY TIMES. "Můj manažer mě seznámil s jedním novým člověkem v oboru, který opravdu měl talent. Dalí jsme se spolu do práce. Skladatel byl také gay a říkal, že se mu velmi dobře dělá na věci, která je velmi blízká jeho srdci. Ale co se nestalo! Jeho spolubydlící (také gay) a jeho impresáři (i Net byl gay) ho přesvědčili, že jeho začínající kariéře by mohlo uškodit, kdyby pracoval na homosexuálním muzikálu. A tak se mi na moje veršované texty vykašlal!"

Čím to je, že přihlášení se ke své sexuální orientaci (neboli coming out) znamená odvážit se hledat muže pro tělesné a citové uspokojení, ale při sebestenší překážce je nám vlastní sexuální přirozenost na obtíž a klidně ji popřeme a obětujeme zvyklostem? Skladateli jsem nic nevyčítal, je to také jenom člověk. Nic nevyčítám ani jeho spolubydlícímu ani jeho impresáři. (Málokdo je hrdina.) Vinu dávám jenom příliš rozšířenému dvojakému způsobu myšlení.

Viděli jste někdy, jak žena bojuje za své děti? Je to něco úžasného, když cítí, že její děti potřebují ochranu. Psychika stejnopohlavního muže je urážena, degradována, kriminalizována a terorizována. Také potřebuje ochranu a posilu. Ale my místo toho sami sebe bičujeme.

Heterosexuálové nemohou pochopit, jak velice se zkušenost z dětství u heterosexuálního muže liší od jejich vlastních dětských zkušeností. S tímto konstatováním se dá samozřejmě souhlasit. Položme si však otázku: do jaké míry se také výchova gaye v dětství lišila od výchovy ostatních dětí? Většinou se nelišila vůbec. Většina stejnopohlavně cítících proto vyrůstala v osamění, bez přátelství. Měli před očima vzor různopohlavního páru svých rodičů, ale nedovedli si představit, že by i jim měl takový život vyhovovat.

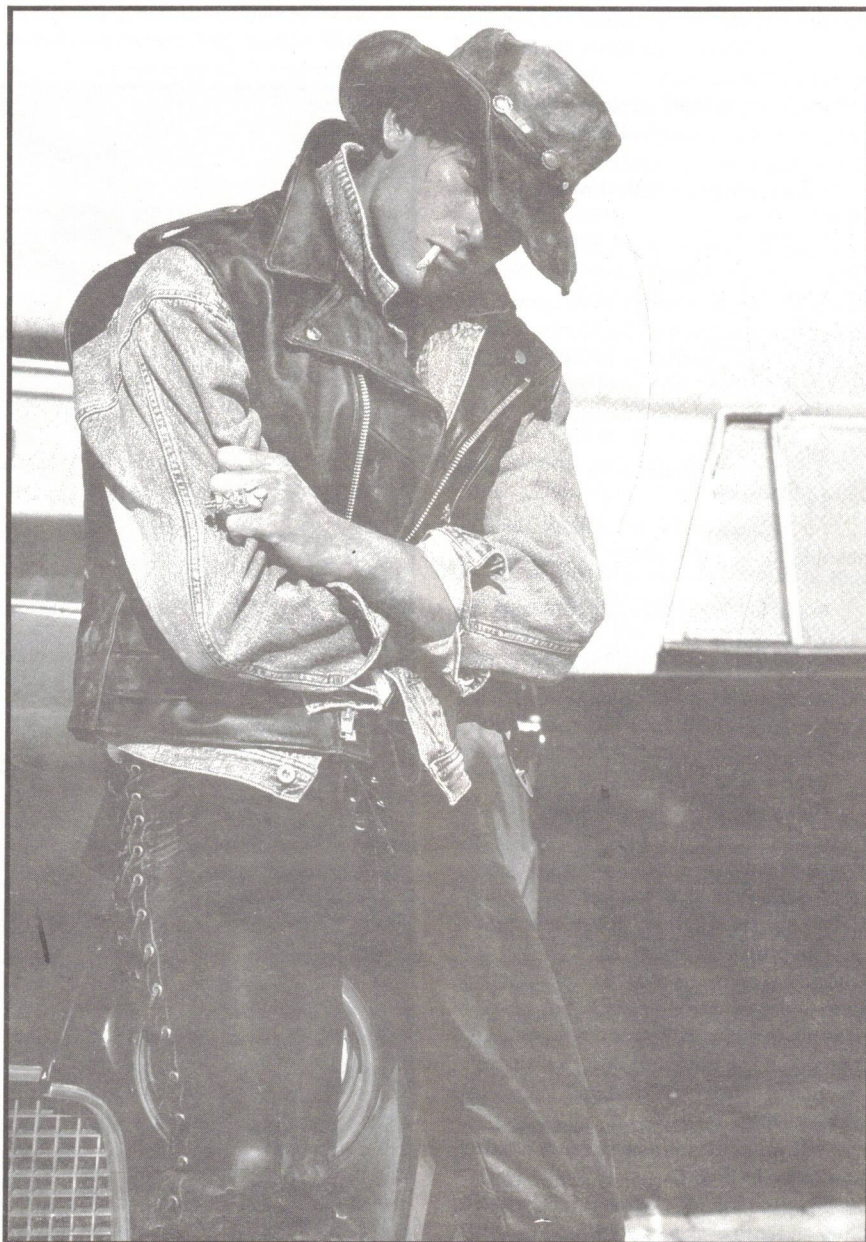
Rodiče máme rádi, chceme, aby z nás měli radost. Instinktivně cítíme, že je šťastnými neuděláme, když budeme milovat člověka stejného pohlaví, a možná právě proto začneme tu stejnopohlavní část sebe sama nenávidět. Bojujeme proti ní, proklínáme sami sebe a nakonec potřeby a touhy vlastního těla a mysli nenávidíme. Tato část našeho já ví, že být homosexuální znamená mít problém. "Gayskou" aktivitu přinejlepším nebere vážně. Je-

den sympatický starší člověk si jednou chtěl přečíst mou první povídku. Nechtěl si však koupit "gayský" časopis, ve kterém vyšla, protože by tím veřejně podporoval homosexuály. Jeden mladší muž, který mi o tom pověděl, jeho postoj obhajoval a tvrdil, že je to pozůstatek starých časů. Všimněte si, že toho mladšího muže ani nenapadlo, že ten starší pán mohl být šetrným způsobem vychován k názorům na úrovni dnešní doby, ale naopak měl okamžitě pochopení pro jeho (i když nezaviněně) pokřivené názory a ztotožnil se s nimi.

Zatím můžeme jenom snít o světě, kde dospívání není utrpením války mezi diktátem

společnosti a silou vlastních emocí. O světě, ve kterém všichni uznávají, že určité procento lidstva bylo, je a bude od přírody stejnopohlavní, protože to jinak nejde. O světě, ve kterém nebudeme napadáni za to, že jsme jiní než většina, a ve kterém budou plody naší odlišnosti podporovány a oceňovány. Potom nebude vnímavé homosexuální dítě vyrůstat celá léta ve studené izolovanosti a dozraje k vnějším projevům vnitřního štěstí a naplnění.

Rozhodnutí přistoupit na svou netypickou sexuální přirozenost je dokonce ještě důležitější než rozhodnutí, kde budeme bydlet, nebo jaké si vybereme povolání. Takové uvědomění však není cíl, ale pouze začátek. Abychom se zbavili trápení, musíme se přestat bičovat heterosexuálními předsudky, které máme v sobě. Nikdo z nás neví, jací bychom byli, kdybychom se narodili ve světě, ve kterém by naše odlišnost nebyla považována za nežádoucí. (přeložil ard)

Příběhy ze života...

KARANTÉNNÍ PAVILÓN

David otevřel oči. Slunce nakreslilo na stropě pokoje obrys fantastického světadilu. Podíval se směrem k oknu. Modrý lednový den. Mrazivý, čistý, otevřený. Pak si uvědomil, kde vlastně je a proč. V tom okamžiku ho sevřely provazy studeného strachu. Položil hlavu zpět na polštář a zavřel oči. Provazy povolily. Tři další lůžka v pokoji byla dosud prázdná. Ale kolik takových pokojů je na celém poschodí? Kolik odsouzenců právě leží na lůžku jako David a bojí se otevřít oči? Tam venku lidé nedávno oslavili Nový rok. Až sem doléhalý zvuky té slávy, výbuchy raketek a petard, kostelní zvony, hudba, smích.

Karanténní pavilón neslavil. Tady si pár těch, kterým ještě zbyla kuráž a naděje, plaše poprálo šťastný a veselý a pak už byl se svou bolestí každý sám. Nic na tom nezměnila ani světélkující obrazovka televizoru. Jako naschvál měly v pokojích na trojce a pětce právě na Nový rok exitus.

Davidovi nepřál šťastný nový rok nikdo. Vlastně ano, sestra Daniela. Jediná. Ostatní jej míjeli se sklopenýma očima a na kuřárně byl většinou sám.

Teď opět hleděl do stropu a myslel na budoucnost. Doktor Karnet jej utěšoval, že v jeho případě se jedná jen o jakousi karanténu, předběžné opatření, které ještě neznamená, že u něho nutně propukne GAW se všemi klinickými příznaky a obvyklými důsledky. Davidovi to znělo planě. Jakoby ho vedli na popravu a popravit ho utěšoval, že to nebude bolet.

GAW se objevila před několika lety na druhé straně zeměkoule. Zdálo se, že do Evropy nikdy nedorazí. Evropa přinášela celostránkové fotografie obětí choroby a sama spala ve zdánlivém bezpečí. Jakoby svět nebyl propojen tisíci cestami, jako by bylo možno se před novou zhoubou zavřít na sedmero západů. Virus se šířil pouze tělesnými tekutinami, k nákaze došlo vždycky jen krví, spermatem nebo přenosem z matky na plod. Na rozdíl od podobné nemoci, která řádila v minulém století a říkalo se jí AIDS, byl virus GAW menší a odolnější. Nechránily proti němu prezervativy, ani zahřátí krevních konzerv. V podstatě nebylo před touto nepatrnou bestii úniku. Snad jen stoprocentní sexuální abstinence a naprosté odmítnutí všech krevních transfúzí. Což by v důsledku dřív či později znamenalo vyhynutí lidstva.

Vznikla otázka: je lepší, když lidé vymřou na GAW, nebo proto, že se nebudou rozmnožovat? Diskutovali politici, filozofové, umělci. Laboratoře vědeckých

institucí intenzivně na problému pracovaly. Vyskytly se státy, kde zakazovali pohlavní styk, ale i tam GAW kosila lidi po tisících. Ukázalo se, že není možné zakázat lidem milování. Pro ty, které už virus GAW oslovil, byly všechny diskuze k ničemu. Čekali na smrt, nebo na zázrak.

Klaply dveře a ten zvuk vrátil Davida zpět do reality pokoje. Sestra Daniela se na Davida usmála a řekla: "Už tady nebudete sám. Tohle je pan Šípek a bude tu s Vámi bydlet." "Já jsem David," řekl a podal ruku příchozímu. "Jinak K.O." - "Já jsem Petr. Taky K.O.," řekl nový obyvatel pokoje číslo 2.

K.O. znamenalo karanténní opatření a byla to izolace těch, kteří jsou GAW pozitivní více než tři roky a u nichž se předpokládalo akutní nebezpečí propuknutí klinických příznaků a konec. Taková byla totiž zkušenost s malým zabijákem. Tři roky nechal obět žít v podstatě

starým životem, bez jakýchkoliv příznaků nemoci. Po třech letech se v těle hostitele rozmnožil natolik, že je ovládl a v krátké době zničil.

Dva trosečníci na pustém ostrově bez naděje na vysvobození. David a Petr. Mladí, toužící po životě. Od první chvíle si byli sympatičtí. Blízcí věkem, osudem, žízni po životě. Celý den se měli co vyprávět.

Itady v říši stínů jak si sám pro sebe David karanténní pavilón nazval, platilo to, co platí všude v životě. Jsme-li na dobré a zlé dva, dobré se násobí a zlé se dělí dvěma. Povídali si a žasli, kolik toho mají společného. Vždyť lidské mládí, touha křídla na samém prahu velkého světa, jsou si v našich životech podobné. I tím, že je prožívá každá generace znovu a vždycky stejně. Jejich cesty a touhy utal zabiják GAW, ale dosud žijí, cítí, ještě je nezohavil, nezbavil myšlenky, k níž se oba upínali, myšlenky, že naděje umírá poslední.

Potom v jedné chvíli položil Petr Davidovi ruku kolem krku a on ji tam nechal. Horko jim polilo tváře, jejich dlaně se našly a řekly za ně to, co oni sami neměli odvahy vyslovit. Spojily se jejich rty, těla se splela v jeden horký, toužící uzel, nemysleli na GAW a svět čtyř stěn, na vězení číslo dvě, nemysleli snad na nic, jen se dotýkali, hladili, líbali, sáli teplo svých těl a noc bez konce jim ukázala cesty k sálům zapomnění. Petr si vzal všechny bílé slzy, které vyplakalo Davidovo tělo. Tu poslední přinesl Davidovi na jazyku. Pak to krásné, mladé a k smrti odsouzené tělo otevřel a celým svým horkým kopím je probdl. Uslyšel tiché zasténání, ale pak cítil, jak David mu sám pomáhá, oba soustředili všechny síly do pohybů, kterými doufali zdržet čas, pak se kopí změnilo v hadí hlavu a dštílo oheň, Petr sténal a proud nebral konce.

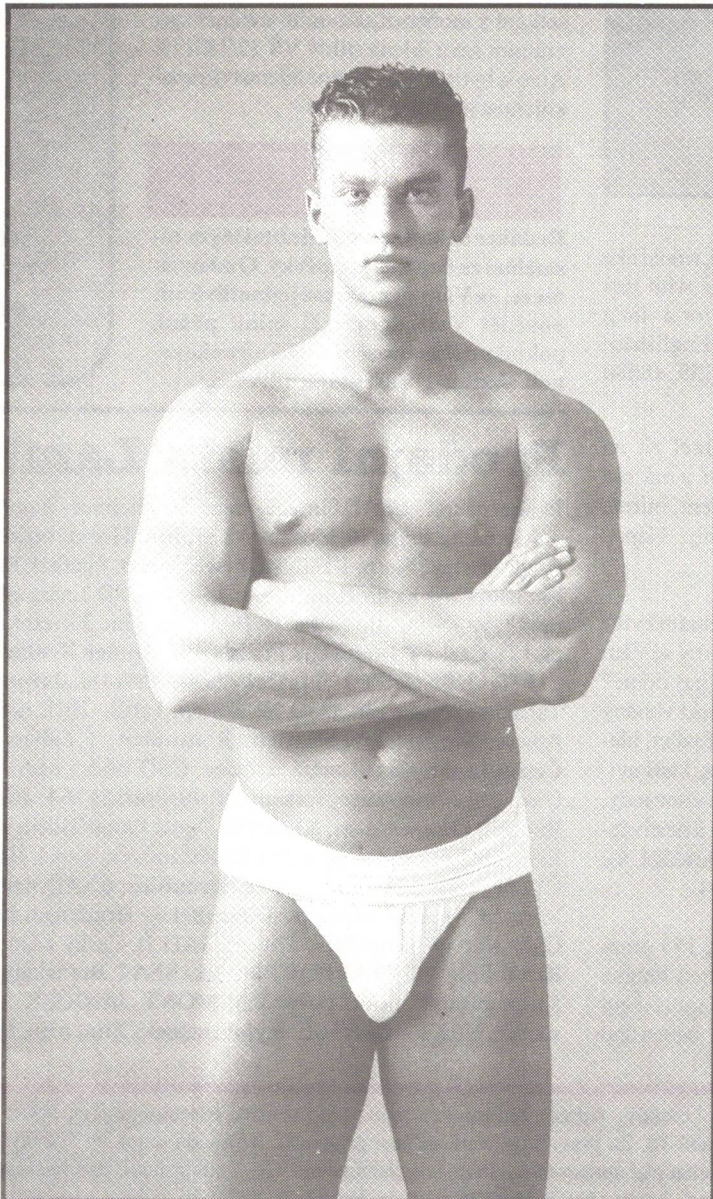
Kolikrát se do rána našli a ztratili jeden druhému? Kolikrát se milovali, dokud nepřišla sestra s teploměry? Kolikrát leželi spolu a přece každý sám se svým strachem? Vždyť věděli, že odtud není cesty ven. Kdo sem přijde, jakoby už zemřel.

Petr řekl: "Já vím, jak ti je, Davide! Jsem na tom úplně stejně jako ty. Nemysli si, že se bojím mñ, než ty. Jenže co mi zbývá? Máme jen dvě možnosti. Trápit se a bát, nebo ten čas, co nám zbývá, prožít nejlíp, jak to půjde. A spolu."

Bylo by asi lepší lhát a říci vám, že se David s Petrem vyléčili. Ale oni se nevléčili. Zemřeli oba tak jako všichni, jejichž těla napadl virus GAW. Po třech letech bez příznaků tři měsíce zápasu o každou hodinu. A pak konec.

Ale byl to skutečně špatný konec? Vždyť se setkali, milovali, pomohli jeden druhému unést to nejtěžší břemeno. Nebyli sami se svým utrpením. To přece není špatný konec!

A já už jsem na pokoji číslo 2 přes dva měsíce a nikdo nepřichází!!! JIRÍ JANÍČEK

inzerce

Malaysian gay, age 21, international hotel staff, would like to meet new friends. Please write in English to: Rosman Ahmad, Hotel Istana, 73 Jalan Raja Chulan, P.O.Box 12919, 507 92 Kuala Lumpur, Malaysia. (viz foto)

Spanish hair line employer, age 39, would like to exchange letters and visits with gay singles and couples, looking for a long friendship. Write in Spanish or English to: Fernando Garzón, Apartado 1139, 48080 Bilbao, Spain.

◆ Hledám kluka, který by chtěl žít na vesnici, pochází ze zemědělství a má rád zvířata. Jsem nekuřák, abstinent, mírné, upřímné povahy, vysoký, štíhlý. Napiš. František. Zn. 4/94

◆ Chcete bydlet v Praze ve vlastním bytě? Máte na to nějaké úspory? Líbilo by se Vám bydlení ve společně koupeném gay domě? Chtěli bychom koupit nějaký objekt vhodný k tomuto účelu. Chceme pěkně bydlet, hledáme vhodné kamarády i dvojice, kteří uvítají osobní soukromí, spolehlivé sousedy, vzájemnou pomoc. Zveze Vás k nezávaznému rozhovoru, skutečnění je těžké, ale proč se o to nepokusit. Zn. 3/94

◆ SRN: Reinhard, 41 Jahre alt, 173 gross möchte Dich, einen tschechischen Jungen bis 30 Jahre kennenlernen. Du solltest gut gebaut sein, eine normale Figur haben und

ein toller Mann für alles sein, wenn Du Dich auch für das Theater, für Filme und Bücher interessierst, dann wäre es sehr schön, möchte Dich gerne zärtlich verwöhnen und lasse mich auch sehr gerne von Dir zärtlich verwöhnen. Melde Dich bitte recht bald mit Aktfoto und mit Angabe aller Masse, damit ich Dir recht schnell antworten kann. Schreibe an: Reinhard Dehn, Postlagernd, 18311 Ribnitz-Damgarten, Deutschland.

◆ Frankfurt-Wiesbaden: besucht wird Hausboy, deutsch oder englischsprechend, anpassungsfähig, gehorsam, der auch Strafe akzeptiert von 50jährigem. Interesse für Haushalt (putzen, waschen, bügeln, kochen) und für Mithilfe bei handwerklichen Arbeiten an meinem Haus. Eigene kleine Wohnung und DM 1000 pro Monat geboten. Ab Mai/Juni, vorher Treffen. Zn. 5/94

◆ Mužného ženatého či rozv. bi kluka, který uvítá spolehlivého kámoše pro občasná setkání s možností aktivního uvolnění při orálním sexu, hledá štíhlý VŠ 32/183/74. Auto a byt mám. Společné tajemství a spokojenost pro oba. Zn. 6/94

PŮZNĚ

Redakce děkuje všem příležitostným pisatelům za dopisy a příspěvky. Omlouváme se, že Vám nemůžeme jednotlivě odpovédět Vaše dotazy či splnit přání, pokud nepřiložíte současně i ofrankovanou obálku s Vaší plnou adresou.

Prodejní místa Lambdy:

Praha: nádraží ČSAD Florenc, Praha 3 Chmelnice - Koněvova ul., stánek Podolská - Podolské nám., Praha 10 Moskevská 31, hala Hlavní nádraží, Praha 1 Kaprova 6, Malostranské nám., Metro Radlická, **Písek:** U aut. nádraží, **Příbram:** nám. F. X. Šaldy, **Kolín:** hala ČSD Kolín, **Roudnice n. L. -** nádr. ČSD 1. nástupiště, stánek Nerudova 36, **Kladno:** U gymnázia, nám. Svobody, **Jablonec:** nám. 3. května a Poštovní ul., **Klatovy:** Pražská ul. 121, **České Budějovice:** Pražská ul., **Hradec Králové:** Hlavní nádraží 1. nástupiště a U TRANSKONZULTU a Hořická ul., Vážní ul., **Jaroměř:** nádr. ČSD a ČSAD, **Plzeň:** Tabák autobus. nádr., ČSD NON stop, Tabák JIRKA-SIRKA, Tabák ČSD 2, Prior - Americká tř., **Sokolov:** Alšova ul., Roosweltova 6, **Tábor:** Husovo nám. a nám. Fr. Křížka, **Česká Lípa:** nám. 1. máje Tržnice, ČSD nádr., nádr. STŘELNICE, **Č. Budějovice:** U vojenské nemocnice, Lannova tř. 49, Pražská 164, **Jičín:** Tabák Sobotka, TGM Dol. Bousov, **Liberec:** nám. Masaryka, **Nová Paka:** Husitská 1301, **Turnov:** nádraží ČSD, Jičín - Hlubovka 45, Ústí n. O.: ČSAD Žamberk, stánek Na homoli, **Rychnov n. Kn.:** nádr. ČSD Týniště a U starého dubu, **Pardubice:** ČSAD nádr., **Svitavy:** Svitavská 24, nám. Míru 3, **Chrudim:** nádr. ČSAD, **Havlíčkův Brod:** nádr. hala ČSD, **Ostrava:** Třinec nádr. ČSD, Karviná nádr. ČSD, Třinec ČSAD II, Český Těšín ČSD III, Třinec TZ Hl. brána, **Brno:** Solniční 7/9 AVION, Blatnická SEAT, Bratislavská KAMELOT, Hlavní nádr. - 5. nástupiště, stánek U pošty, VALMONT, JANÍČEK, Tabák Za divadlem, Hustopeče stánek, Novák - Česká ul., **Kyjev:** stánek, **Zlín:** nám. Míru, Uherské Hradiště stánek.

GAY STÁNEK

v Praze Podolí

(proti vchodu do plaveckého stadiónu)

nabízí

gay periodika
česká i zahraniční,
v češtině i cizojazyčná:

LAMBDA
PRINC

SOHO revue
FOX BOYS

Männer aktuell
STALLONE
PLAYGIRL

ADAM a další.
Gay suvenýry,
kalenáře.

U nás si vyberete!

Otevřeno:

úterý - pátek
17-19.30 hodin
sobota, neděle
14 - 19 hodin

LAMBDA - vydává redakční kolektiv. Adresa redakce, příjem předplatného, inzerátů a příspěvků: LAMBDA, box 13, pošta 10, Černokostelecká 20, 100 00 Praha 10. Za pravdivost a původnost příspěvků odpovídá autor. Příspěvky nejsou honorovány. Redakce si vyhrazuje právo na redakční a stylistické úpravy textu. Příspěvky nemusí být vždy souhlasné se stanoviskem redakce. Distribuce vlastní sítí. Přetisk jakýchkoliv textů z Lambdy bez svolení redakce je zakázán. Reg. č. 46 824.